

Serie nouă
Iulie 2011

7

(CXXI)

36 pagini

9 lei

ANUL

MUZICALĂ

ACTUALITATEA

REVISTĂ LUNARĂ A UNIUNII COMPOZITORILOR ȘI MUZICOLOGILOR DIN ROMÂNIA

Din sumar:

*Concert de muzică românească la Sofia
Lucia din Lammermoor la Brașov*

*În dialog cu Cristina Hamel și
Iosif Ion Prunner*

*Concurs internațional de dans la Sibiu
Adio, Cornel Fugaru!*

Festivalul "Glasul speranțelor"

Discuri

În imagine:

Cornel Fugaru

foto: Ilie Alexandru Bumbac

Peștii din acvariu

Liviu DĂNCEANU

Muzica este un sprijin în existența noastră atâta timp cât nu afectează libertatea desfășurării acestei existențe, devenind o povară atunci când ne sechestrează viața printr-o incontinență neînduplecată. Asistăm, de la o vreme, la instaurarea unui continuum muzical în aerul pe care-l inspiră omul contemporan și pe care îl expiră indiferent de circumstanțe. Umberto Eco asemăna acest fundal sonor cu un acvariu în care muzica nu mai este consumată ca artă, ci ca rumoare (ori chiar zgomot). Rama sonoră devine mult mai importantă decât tabloul existenței. Muzica reprodușă mecanic bruiază tot. Ne face să ratăm sentimentul tonic sau tragic al vieții, intersecția cu realul palpabil, decantarea esențialului de accesoriu, a tristeților de-o clipă de bucuriile de-o viață, întâlnirile memorabile, fie ele intelectuale ori sentimentale. Trăim împrejurări unice, spectaculoase, dar muzica dimprejurul nostru nu ne lasă să le percepem sensul și semnificația (și nici anvergura!). Suntem permanent scufundați într-un sos sonor ce ne face insensibili la componentele de bază ale mâncării, în care sosul nu constituie decât un ingredient aleatoriu. Mâncăm cu muzică, dormim cu muzică, lucrăm cu muzică, iubim cu muzică și chiar murim ascultând muzică. Muzica reprodușă mecanic astupă tot. Este o realitate fără transcendență, o mitologie fără mister. Ceea ce auzim clipă de clipă, de cele mai multe ori fără consimțământul nostru, nu poate fi pus la îndoială. Mai curând ne îndoim de ceea ce trăim nemijlocit. Taina artei sunetelor s-a convertit într-o mistagogie intensificată până la utopie. Suntem, tot mai frecvent, peștii ce populează acvariul lui Umberto Eco. Și, ca orice acvariu care se respectă (întru atragerea cât mai multor privitori), el adăpostește specii diferite de viețuitoare acvatice, fiecare specie dovedindu-se a fi demnă de toată atenția: 1) specia *profilajilor* selectează din oceanul muzicii planetare doar acele crâmpie sonore care se mulează pe propria-i sensibilitate. De multe ori audițiile sunt sistematice, neocolind însă plăcerea personală. Profilații sunt aidoma colecționarilor: achiziționează muzici indiferent de preț (ori de valoare), fiind mereu în căutarea unui stil, a unui autor sau chiar a unui opus. Deopotrivă candidizi și pătimiși, ei întocmesc liste obligatorii cu muzici musai a fi audiate într-un regim metodic, cu nuanțe didactice. 2) Specia *orientajilor* își limitează impacturile sonore la propriul orizont de interogativitate, fiind mereu în căutare de repere, provocări, soluții. Gradul de adaptabilitate sporește proporțional cu cultura de specialitate. Disponibilitățile selective au darul de a indica traseele optime în labirintul imens și descurajant creat de spațiul sonor actual. Mai mult, o audiție orientată poate ordona chiar și impacturile cu muzici antagoniste, aparent ireconciliabile, ori consumul abundent, întâmplător, săvârșit în devălmășie. 3) Specia *mefienților* (destul de restrânsă) se apropie de muzică tiptil-tiptil, temporizând orice gest emoțional. Dezideratul major este imunitatea în fața capacității de atracție prin care muzica poate seduce și confisca. Mefienții refuză orice formă de abandon. Ei vor să rămână stăpâni pe situație, mereu aflați în răspăr cu modele și

trendurile, fie că ascultă cu parcinomie și sporadic, fie fără devoțiune, impasibil. 4) Specia *subordonaților* se situează la polul opus. Pentru ea muzica nu este decât materia unui consum nediferențiat. Lăcomia este hegemonă. Subordonații nu pot funcționa dacă nu ascultă non-stop muzică. De orice fel. Prin orice mijloace. În casă, afară, în mașină, metrou, ziua, noaptea, vara, iarna, pe ger ori caniculă ei se constituie în devoratori de sunete. Nu întâmpină nici o greutate în a trece non-șalant de la rock la manea, de la cool la hot. (Am întâlnit destui intelectuali respectabili care-mi spuneau că ascultă fără rezerve și favoritisme cântece de ocnă și lieduri de Schumann, romane și fugi de Bach). De obicei subordonații nu-și pierd timpul cu clasicii răsuflați. Se vor progresiști. Preferă, ghiveciul la zi: house, rap, trash, disco, fusion.

În mod cert și, în același timp fatal, astăzi se asculta infinit mai multă muzică decât ieri. Cu toate acestea conștientizarea, asumarea actului audiției este mult atenuată în raport cu trecutul. Renunțăm de nenumărate ori la audiția lucidă, responsabilă și ne abandonăm celei haotice, smintite. Auzim mult. Ascultăm puțin. Nu din cauza atrofierii apetitului, cât din aceea a sațietății. Acvariul are tot mai multă apă și din ce în ce mai puțini pești.

DIN SUMAR

Concerte de succes	2-3
Teatrul liric "Elena Teodorini"	4
Lucia di Lammermoor la Brașov	5-6
Corul "Symbol"	6-7
Remember Dan-Nicolai Cumpăță	9
Interviuri - Cristina Hamel	10
Interviuri - Iosif Ion Prunner	11
Following Liszt...	12
Gala "Tinerimea Română"	16-17
Concurs de dans la Sibiu	18
Punctul pe j... azz	19
Prețuirea măștrilor	20-21
Adio, Cornel Fugaru!	24-25
Bon Jovi la București	26
Femina	28-29
"Glasul speranțelor"	30
Recenzii	33
Discuri	34-35

Seara muzicii contemporane la Sofia

Loredana BALTAZAR

La început, au fost Autorii: Doina Rotaru, Violeta Dinescu, Dan Dediu, Elena Apostol, Diana Rotaru și Sorin Lerescu... căci fără ei, concertul programat în 18 iunie la Sofia, în cadrul Serilor Muzicii Contemporane, pur și simplu n-ar fi existat!

Apoi, au fost Interpretatele: surorile Maria și Ana Chifu, mai bine cunoscute prin intermediul aparițiilor în ipostaze artistice multiple din spectacolele grupului Sedu**Cânt**...

Le-au stat alături compozitorii-organizatori, vechi colaboratori (președintele Secțiunii Naționale Române a Societății Internaționale de Muzică Contemporană – Sorin Lerescu – și Velislav Zaimov – președintele Uniunii Compozitorilor Bulgari), fără de care n-ar fi fost posibilă derularea acestui concert în condiții tehnice de excepție (din toate punctele de vedere: al ambianței dispunând de acustică naturală, al aparaturii electronice, al ingineriei de sunet, al solitudinii personalului), în sediul Uniunii Compozitorilor din capitala Bulgariei.

Programul pe care l-am putut audia cu acest prilej (conceput a se desfășura pe parcursul unei singure ore, interval de timp ideal pentru menținerea la nivel optim a capacității de percepție!), a fost, și el, la fel de Sedu**Cător**, în concordanță cu prezența celor două tinere artiste, care au deja, în ciuda vârstei, un stil propriu de abordare a muzicii, prin prisma unui sincretism cu alură spectaculară.

Maria Chifu, Ana Chifu

De această dată, Ana Chifu, care a deschis seara cu *Legenda* pentru flaut și rezonator a Doinei Rotaru, ne-a oferit – în special nouă, celor care o cunoșteam ca pe o prezență emoționantă ce se exprimă la fel de elocvent prin pictură, dans ca și prin cântarea instrumentală – o perspectivă interiorizată a interpretului care dialoghează cu propria rezonanță, un debut de factură intimistă ce pune în valoare grundul arhetipal valorificat cu sensibilitate de către compozitoare în maniera sa de rostire inconfundabilă.

A urmat pe scenă Maria Chifu, trasând, incredibil de grațios cu fagotul său, contururile monostructurale ale unei tipologii melodice proprii Violetei Dinescu (aici în *Satya II*).

Din nou Ana Chifu și-a dimensionat coloritul instrumental într-o piesă cu reminiscențe impresioniste aparținând lui Dan Dediu, *Naufrazi no. 1*.

Sinuosul traseu melismatic al lucrării Elenei Apostol, *Jocul cu mâța*, a supus fagotul Mariei Chifu unui travaliu interpretativ care sondează capacitățile ludice ale interpretei, deschizându-i multiple oportunități ale intenționalității agogice.

Ritualul Seducției ne-a readus în prezența flautului Anei Chifu și a alchimiei fonice proprii Diane Rotaru. La întrebarea pusă insinuant "Would you like to...?", flautul răspunde exploziv cu un arsenal impresionant de efecte sonore (multisonuri, slaptonguri, sunete dublate de voce) diversificând dinamic și agogic un discurs cu pregnante sugestii vizuale, la care reacționează actoricește întreg corpul instrumentistei.

În fine, ultimele două repere

Sorin Lerescu, Maria Chifu, Ana Chifu, Velislav Zaimov

componistice purtând semnătura lui Sorin Lerescu, respectiv a Diane Rotaru, au solicitat la maximum capacitatea expresivă a interpretelor. În *Proportțiile* lui Sorin Lerescu, flautul a fost privilegiat ca instrument solist, Ana Chifu oferind o remarcabilă mostră de virtuozitate - odată cu schimbarea rapidă a registrelor ce presupunea stră-lucire și dinamism. Jonglând coloristic cu juxtapunerea paradigmatelor melodico-ritmice, Ana a polarizat atenția spectatorilor, care i-au urmărit volutele (căci predominantă în timpul cântatului ei era senzația de

Ana Chifu

atins aici apogeul, moment culminant care a adus, de altfel, aplauze prelungite protagoniștilor.

Odată cu încheierea concertului, capătă relief rolul umil al cronicarului în aprecierea și susținerea actului artistic. În această postură, mărturisesc că am urmărit cu bucurie nu doar evoluția de calibru internațional a Anei și Mariei Chifu, ci și reacția pozitivă *live* a unui auditoriu alcătuit predominant din specialiști. În mod cert, nivelul valoric al celor două instrumentiste este în continuă creștere și, în consecință, sper ca acestui eveniment concertistic la care am fost martoră să-i urmeze cât de curând multe altele, nu doar în bătrâna Europă, ci și în întreaga lume.

Maria Chifu

Un concert ca o coridă

Doina MOGA

Cu ceva timp în urmă, am avut ocazia și curajul (ajutată de ceva calmante luate preventiv) să particip la o coridă, undeva la capătul Europei, într-o țară unde „morile de vânt”, „taurul” și „siesta” au conotații de emblemă națională.

Spun particip, pentru că la un astfel de spectacol complex, nu asigți, nu privești, nu ascuți, ci participi.

Și, mărturisesc că de atunci, am rămas deosebit de sensibilă la numele cu rezonanță spaniolă, din lumea artelor, firește, dar mai ales la cele purtate de dirijori.

Vă întrebați desigur ce legătură este între coridă și concert. Aparent, nici una.

Dar, după ce le înțelegi bine pe amândouă, după ce le simți profunzimea și atracția, vezi că există destule, dacă ar fi să menționez doar faptul că atât corida cât și concertul, conduse de toreador și respectiv de dirijor, sunt jocuri între talentul, inteligența și arta celui cu bagheta în mână și imensa forță a celor conduși.

Toreadorul își joacă viața, dirijorul își joacă valoarea, competența

și harul, deci metaforic vorbind, tot viața. Și, din păcate, nici unul nici celălalt nu ies întotdeauna învingători.

Poate că tocmai de aceea, din cauza aceluia „imprevizibil” mă fascinează de-a dreptul un dirijor pe care-l simt de la prima ridicare a baghetei, cum prin personalitatea și talentul său atrage și polarizează atenția și admirația orchestrei și publicului deopotrivă, instaurând în sală, aproape instant, o stare de bine, de frumos, de bucurie.

A fost și cazul dirijorului spaniol DAVID GIMENEZ-CARRERAS, care datorită calităților sale (ținută, eleganță, carismă, o excelentă cunoaștere a genurilor și stilurilor muzicale cu toate nuanțele lor, fin acompaniator etc.) a modelat forța expresivă și sensibilitatea interpretativă a Filarmonicii „George Enescu” într-un concert de succes la Ateneul Român, concert, pe care zilele trecute l-am reascultat cu mare plăcere și o și mai mare surprindere la un post de radio străin.

Programul a cuprins: Ceaikovski – „Serenada în Do major pentru orchestră de coarde”, Boccherini – Concertul în Si bemol major pentru violoncel și orchestră” și Beethoven – „Simfonia a 5-a”, iar David Gimenez Carreras a reușit în cel mai firesc mod să reliefeze tocmai acele caracteristici care i-au consacrat pe compozitori: vibrația corzilor cu noblețea, generozitatea și spiritualitatea

ceaikovskiană, valorificarea potențialului tehnic și expresiv al violoncelului, cu dantela și tonurile barocului italian în care Boccherini strălucește și forța emoțională, neegalată încă, a simfoniei beethoveniene.

Dar oricât de încântată am fost de toate acestea și zău, chiar am fost, trebuie să spun că celebrul „Intermezzo” din Cavalleria Rusticana de Mascagni, oferit ca bis și care a ridicat sala în picioare, m-a extaziat acum ca și atunci.

De unde deduc că acest dirijor, născut în țara lui Cervantes, deține, pe lângă calitatea de muzician planetar, întrucât în ciuda tinereții sale lucrează deja cu orchestre de pe toate continentele, are și o deschidere cu totul specială pentru operă (ca gen muzical), nelăsând astfel nici un gol în paginile repertoriului său.

În ceea ce privește solista concertului, violoncelista Alexandra Guțu, pot spune că mi-a plăcut și că, deși nu are un sunet prea puternic, este o bună cititoare a partiturii și stăpânește o gamă apreciabilă de sensibilități.

Frumoasă surpriză.

Și a picat cum nu se poate mai bine. La sfârșit de stagiune, și la început de vară fierbinte, când gândurile îmi zboară în *allegretto* spre țara unde „morile de vânt”, „taurul” și „siesta” au conotații de emblemă națională.

Teatrul liric „Elena Teodorini” astăzi

Nu intenționez ca rândurile ce urmează să se erijeze într-o radiografie detaliată a ceea ce înseamnă în prezent Teatrul liric craiovean. Spectacolul cu opera „Falstaff” de Verdi vizionat în 12.05.2011 mi-a prilejuit o serie de gânduri și aprecieri vis-a-vis de prestația artistică a colectivului instituției, de valoarea acestuia precum și de politica repertorială promovată aici. Gradul profesional, performanțele atinse de artiștii din Bănie sunt legate de mulți factori: finanțarea, valoarea muzicienilor (cântăreți, instrumentiști, dirijori etc.), a colaboratorilor, calitatea publicului și, nu în ultimul rând, repertoriul. Este evident că finanțarea nu poate depăși un prag modest, lucru care se reflectă negativ în planul performanțelor artistice. Un bun management, entuziasmul și amprenta muzicienilor pot compensa parțial factorul bani! În ceea ce privește publicul (destinatarul tuturor eforturilor artistice), acesta va fi condiționat numeric și calitativ de baremurile (mai înalte sau mai scăzute) ale performanțelor artistice și ale consistenței repertoriului. Parafrazând putem spune că ai publicul pe care-l meriți!

Credem că teatrul liric craiovean se prezintă actualmente ca un colectiv muzical de bună calitate, preocupat să facă performanță în zona actului artistic. Lucrul acesta se datorează atât profesionalismului și valorii multora dintre muzicienii angajați (sau colaboratori) dar și conducerii, și în special dirijorului și managerului general Florian-George Zamfir care, pe lângă prestațiile personale de mare calitate, probitatea profesională exemplară, adoptă și o politică repertorială „ofensivă”, incluzând pe afiș lucrări dificile de genul „Turandot” de Puccini, „Aida” sau „Falstaff” de Verdi etc. Ținta urmărită este dublă: pe de-o parte solicitările maxime conduc la ridicarea nivelului profesional al interpreților (cântăreți și instrumentiști) iar pe de altă parte familiarizează auditoriul cu

producții muzicale valoroase și cu versiuni interpretative corespunzătoare.

În perspectivă, această strategie va aduce colectivul operei doljene pe trepte superioare. Sigur, un spectacol cum este „Falstaff” este solicitant și credem că aici mai este de lucru: ansamblurile vocale din actul I (tabloul 2), trebuie lucrate în continuare, așa cum rezerve mari am avut în ultimul tablou în ceea ce privește regia, pe care o consideram bună până în acel moment dar care nu a găsit o soluție corespunzătoare pentru final care se prezintă static, lipsit de imaginație, fără suspans. La capitolul minusuri am putea adăuga pe titulara rolului Alice (Anca Pârlog) care a fost depășită vocal de dificultățile tehnice ale partiturii dovedindu-se o alegere nepotrivită.

La polul opus l-am situa pe Eugen Secobeanu care a creat un Falstaff foarte convingător atât sub raport muzical cât și scenic. Prestația baritonului Ioan Cherata în Ford am apreciat-o în primul rând vocal; din punct de vedere scenic credem că solistul craiovean mai poate aduce îmbunătățiri. Nanetta a găsit în Diana Țugui o cântăreață potrivită vocal și fizic, cu

o foarte bună prestație mai ales în tabloul final. Partenerul ei, Fenton, a fost întruchipat de tenorul bulgar Valeri Georgiev care a etalat o voce destul de sigură, convingând mai puțin sub raport strict muzical. Mag și Quickly s-au achitat bine de două roluri de plan secund (Mihaela Popa și Doina Sărsan) în timp ce cuplul Pistola – Bardolfo a găsit doi tineri mobili și plini de haz (Adrian Zamfir și Alexandru Petrescu). Dr. Caius a fost corespunzător creionat de Stelian Negoescu.

Corul (cu puține intervenții ce s-ar cere însă șlefuite), scenografia (simplă, dar eficace), costumele (frumoase!) și o regie în general bună au conturat o imagine de ansamblu pozitivă. Este sigur că la orchestră mai trebuie lucrat deși, per total, prestația o putem califica drept bună, asta și datorită dirijorului Florian-George Zamfir, energic, muzical, care a construit inteligent și a stăpânit corespunzător un ansamblu complex, presărat cu multe dificultăți. Sentimentul tonic cu care părăsești sala confirmă de fapt reușita unei producții care, cu unele eforturi, poate în viitor să se situeze la cote tot mai înalte iar reacția favorabilă a publicului a demonstrat justetea orientării repertoriale de care aminteam.

Dan BUCIU

Lucia di Lammermoor

Liviu CRĂCIUN

30 aprilie 2011 a însemnat pentru mine o bucurioasă revedere cu orașul modern și curat de sub Tâmpa. Imaginează-ți o splendidă zi de primăvară, cu mult soare și flori prin parcuri. Vremea deosebit de caldă pentru sfârșit de aprilie, expozițiile de artă populară de pe aleile orașului, scenele cu spectacole gratuite demonstrează o viață culturală vivace, plină de energie. Cu câteva ore înainte de ridicarea cortinei, am realizat că multitudinea de oferte culturale ale urbei s-ar putea să-i atragă pe potențialii spectatori la concertele în aer liber - cu cât oferta este mai generoasă, cu atât mai acerbă este concurența... Am ajuns la Opera Brașov înaintea tuturor spectatorilor pentru a gusta din plin noutatea sălii, ambianța nostalgică, starea de așteptare a evenimentului. Mi s-a umplut inima de bucurie când am constatat că fotoliile spectatorilor își primesc oaspeții, unul câte unul. În final, sala a fost plină ochi!! Am interpretat acest semn ca pe o promisiune, un gir de calitate asupra protagoniștilor actului artistic. Opera "Lucia di Lammermoor", de Donizetti, se mai jucase pe această scenă - publicul era deci avizat.

"*Toți pentru unul! Unul pentru toți!*" ... așa așa descrie pe scurt impresia pe care mi-au lăsat-o soliștii, orchestra, corul și publicul acestui spectacol rotund, o impresie de împlinire, de întreg armonios. Ariile de bravură ce abundă în această operă au fost prompt remarcate de publicul atent și răsplătite generos prin aplauze frenetice. Un fel de ploii răcoritoare de vară, atât de bine venite pe fondul tensiunii firului epic, o doză de energie care împrespăta spectacolul. Reacția vulcanic-entuziastă a publicului am perceput-o ca pe bucuria care a dat un sens tragicului poveștii, polul lui de echilibru. Un alt mod de manifestare a bucuriei am simțit-o în privirea interpreților, în gesturile și mai ales în căldura vocii. Aceste contraste bucurie-tristețe, ură-iubire, sunt exact elementele care dau veridicitate actului artistic, îl aduc la acel nivel la care publicul îl simte plin de viață, încărcat de concret. Arta și viața se distilează una într-alta, se contopesc. Actorii de *film* sunt cei mai celebri și mai bine plătiți artiști din lume, actorul de *teatru* însă, prin harul său de-a evolua "în timp real" în fața publicului, înobilează cu adevărat această "meserie de actor". Prin prisma unicității actului artistic, el este obligat să dea tot ce e mai bun, exact în acea clipă în care publicul e pregătit să recepționeze mesajul său. Interpretul de operă are nevoie nu numai de aceleași calități și inteligență scenică precum actorul de teatru ci în plus și de o voce deosebită care să-i împlinescă și să dea un sens profilului său artistic. Îndrăznesc să fac o succintă trecere în revistă a personajelor ce au participat la acest splendid spectacol de operă. Baritonul Adrian Mărcan a convins pe deplin în

rolul Lordului Enrico Ashton. Prin inspirata prezență scenică, vocea strălucitoare, dăruire și un machiaj pe măsura profilului personajului interpretat, Adrian Mărcan a reușit să mențină tensiunea spectacolului pe întreaga lui durată. Rolul lui Edgardo di Ravenswood (iubitul Luciei) a fost interpretat cu multă vibrație de tenorul Cosmin Marcovici (Opera Națională Iași). Duetul în care Edgar îi jură Luciei dragostea, a ridicat publicul în picioare. Personajul Lord Arturo Bucklaw îi oferă tenorului Mihai Irimia șansa de-a se impune într-un rol de mai mică întindere, dar compensat prin intensitatea lui. Basul Valentin Marele, în rolul lui Raimondo, confidentul Luciei m-a surprins deosebit de plăcut atât prin căldura vocii cât și prin siguranța cu care a debutat în acest rol. Alisa, confidenta Luciei, a fost întruchipată cu mult farmec de mezzosoprana Sonia Hazarian, o voce remarcabilă, într-o distribuție a vocilor remarcabile.

Lucia di Lammermoor, piatră de încercare pentru soprane, atât prin întinderea deosebit de solicitantă a rolului, cât și prin cerințele de mare finețe cu care ne-au obișnuit atâtea mari interprete...

Nu doar trecerile de la piano la forte sau cadențele în acute cristaline sunt așteptate astăzi de publicul bulversat de multitudinea de oferte culturale - deși acestea sunt punctul de plecare pe care-l bănuiești când intri la operă - ci sentimentul că ești părtaș la o dramă ce se petrece sub ochii tăi, că te atinge suflul interpretei și trebuie să te scuturi la pauză de prea multă implicare în povestea ei... Aceasta a fost Lucia Mirelei Zafiri. Contopirea cu rolul este atât de evidentă încât publicul sedus se lasă molipsit de vibrațiile muzicii. M-a frapat plăcerea și ușurința cu care cântă soprana Mirela Zafiri. În spatele acestei "ușurințe" se ascunde evident multă sudoare, ore de muncă petrecute spre a șlefui talentul nativ. Mi se pare că rolul Lucia scoate în evidență foarte bine calitățile deosebite ale vocii Doamnei Zafiri. I se oferă șansa să taie respirația publicului în pasajele abia șoptite, care totuși se aud extrem de clar, dând senzația de apropiere și căldură, senzuală ca un susur la ureche. Vocea i se distinge la fel de bine și în mijlocul scenelor de mare anvergură, peste sonoritatea corului și orchestrei dezlănțuite, de-a lungul pasajelor forte, emanând o energie plină de vitalitate. Prin măiestria jocului scenic Mirela Zafiri creează o Lucie "*ruptă din viață*". Granița dintre arta-ficțiune și viața-însăși dispare. Avem în fața noastră o Lucie-VIE, de la explozia de bucurie a dragostei ce-i emană din priviri, până la sfâșietoarea arie a nebuniei unde își trăiește într-o clipă dilatată, întreaga viață - o Lucia căreia într-adevăr i se văd lacrimile pe față, picături cristaline de puritate în lumina reflectoarelor.

Ținuta scenică impecabilă a Mirelei Zafiri, și toată ființa ei, dăruită de natură cât să poți înțelege toate conflictele care au loc pe scenă din cauza frumuseții sale - înaltă și subțire ca un lujer, cu ochi imenși în care-i vezi tot sufletul, surâs de lumină, gesturi nobile și mâini lungi, fine și expresive - întruchipează și din acest punct de vedere o Lucia ideală.

(Continuare în pag. 6)

Lucia di Lammermoor

(Urmare din pag. 5)

Intervențiile sale au fost îndelung aplaudate de cultivatul și sensibilul public al operei brașovene, ovațiile din finalul arilor demonstrând dragostea și admirația cu care o înconjoară pe tânăra artistă.

Modul inteligent și sensibil în care regizorul spectacolului, Domnul Cristian Mihăilescu, a știut să dozeze și să canalizeze energiile soliștilor, a creat spații generoase de afirmare fiecărui participant, păstrând însă unitatea spectacolului. În clipa în care s-a ridicat pentru prima dată cortina, m-a surprins total decorul: pereți înalți despărțitori într-o culoare greu de definit constrângeau în mijlocul scenei un spațiu circular, aparent mult prea mic. Decorul nu era de fapt un decor propriu-zis, ci doar o delimitare în spațiu. Prin intrarea în scenă a interpreților acest

spațiu aparent arid e cuprins de viață și vibrație. Deasupra scenei e instalat un ecran care îl ghidează pe spectator de-a lungul firului epic al operei, prin condensatele traduceri ale dialogurilor, oferind o comoditate a cunoașterii acțiunii, în direct, la fața locului, lucru extrem de important în această epocă a conexiunilor artă - informatică. Costumația interpreților mi s-a părut inspirat aleasă ca și cromatică. Verdele stins și mat consider că se potrivește foarte bine cu strălucirea aurie a detaliilor vestimentare. Pe de altă parte costumele doamnelor sunt și ele extrem de atrăgătoare, de un albastru intens și strălucitor, cu o croială simplă dar cu mare putere de sugestie. Din păcate însă cele două nuanțe de verde-mat și albastru-reflectorizant nu armonizează și nici nu fac contrast între ele, în orice caz nu la lumina reflectoarelor.

Dirijorul Traian Ichim a modelat cadrul sonor al operei, care este în același timp liantul ei. Ca undele unui râu sunetul orchestrei și-

a urmat curgerea, creând momente de liniște discretă urmate apoi de adevărate cascade acustice ce au accentuat vâltorile sentimentelor purtate de fiecare personaj al operei. Trecând peste anumite momente de nesiguranță ritmică și o pasageră dezechilibrare sonoră la suflători, atât orchestra cât și corul au avut un rol esențial în a rotunji spectacolul, în a-i da acea formă armonică, de întreg-împlinit. Per ansamblu, intensitatea fluidului energetic ce s-a transmis către sală a acoperit micile neconcordanțe între compartimente, demonstrând că un spectacol viu, trăit, este perceput de public la adevăratul său nivel conceptual.

Neînscris în partitura operei, a urmat elementul surpriză - minutele lungi și minunate de **STANDING OVATIONS!!** Privirile fericite ale spectatorilor s-au reflectat în ochii interpreților, sporind și mai mult energia din acest lăcaș de cultură. Una dintre acele seri de vis, în care totul se potrivește "ca la carte"!

Liviu CRĂCIUN

Corul „Symbol” la Ateneul Român

Petruța MĂNIUȚ-COROIU

Corul de copii și tineret „Symbol” își duce mai departe menirea de a propovădui marile valori ale artei, de a mărturisi – prin intermediul muzicii - credința și bucuria de a o trăi. Compact-disc „Symbol la Ateneul român” aduce în casele ascultătorilor evenimentul care s-a petrecut pe scena emblematică a Filarmonicii „George Enescu” (2011) și care a fost preluat, cu această ocazie, printr-o foarte bună înregistrare live. Aflat sub oblăduirea duhovnicească a Patriarhiei române, **Corul Symbol** poartă amprenta dirijorală inconfundabilă și longevivă a maestrului Jean Lupu și a minunatei dirijoare Luminița Guțanu.

Repertoriul propus de cele două discuri reunite în acest album audio deschide o arie stilistică foarte vastă, mai ales dacă avem în vedere un cor de copii și adolescenți, care devin în mod admirabil capabili de înțelegerea și interpretarea lucrărilor de tip bizantin și a creațiilor de construcție armonică-tonală, de pătrunderea spiritului folcloric, al prelucrărilor corale, al lucrărilor moderne sau ale cântecele inspirate de universul

copilăriei („Păpușa pe sârmă”). „Ziua Învierii” și „Ave Maria” de F. Schubert rezonează la fel de natural și profesionist din sufletele și glasurile copiilor care au adus alături de ei și foștii lor colegi de interpretare, marcând această ocazie aniversară împărtășită magistral la concertul de la Ateneul român din 2010. Generațiile corale care au susținut ansamblul „Symbol” s-au reunit în același glas, în aceeași șoaptă sufletească care vrea să ne mărturisească faptul că timpul nu trece, că el se depune într-un sediment al veșniciei în care trăiesc marile valori ale lumii, ale artei.

Virtuozitatea vocală marchează un alt teritoriu cucerit de **corul Symbol**, care recurge la toate manierele de interpretare cu o ușurință care ascunde multă muncă, o atentă realizare a detaliului și maturizarea sufletească a mesajului lucrărilor : „Sârba pe loc” de Gh. Danga reprezintă un prag de tehnică interpretativă dificil de depășit pentru orice formație corală, fie ea și experimentată. Inspirația melodică de tip pascal sau cea dedicată colindelor care mărturisesc întruparea și nașterea Mântuitorului Hristos completează două nuanțe ale aceleiași realități spirituale de cea mai impresionantă altitudine.

Frazele elastice din corul-rugăciune „Miluiește-mă, Dumnezeu!” reunes viziunea interpretativă imploratoare (esențială, supusă vibrațiilor personale ale clipei) cu cea imperativă și cu cea suspinată, atât de caracteristică unei rugăciuni care își imploră Dumnezeu pentru darul cel mai scump, mântuirea. Copiii cântă cu maturitatea celor care au înțeles care este liniștea

„Cămării Mântuitorului” – transpusă în unisonul cald și median al psalmodierii - dar și inocența viselor mari și a speranțelor fără de sfârșit, pe care le trădează timbrul lor deschis și tonul firesc, aproape rostit al rugăciunilor. Intonația limpede, timbralitatea pluridirecționată, maturitatea frazală și construcția impecabilă a discursului muzical sunt atributele de înalt profesionalism ale acestui cor cu un parcurs interpretativ excepțional.

Interpretarea **corului Symbol** reflectă o foarte profundă înțelegere a realităților teologice și muzicale pe care le presupune un astfel de repertoriu, o fină acordare la vibrația Dumnezeirii prin intermediul muzicii. Nu e nevoie de auz ca să remarci precisa și caldă psalmodiere a frazei muzicale, eliberarea de pulsația regulată care te închide în materialitatea prezentului și ieșirea

spre libertatea unde fraza muzicală bizantină își regăsește înălțimile de suflet și de sunet. Toate acestea devin responsabilitatea concepției dirijorale care trasează linia de exigență a interpretării corale: dirijorii Jean Lupu și Luminița Guțanu par a scrie, prin gesturile lor interpretative, povestea unor copii care își duc destinul de a cânta prin întreaga lume, cu dorința de a împărtăși bucuria inimii lor.

În astfel de momente unice, actul scenic transcende scena și artiștii sunt mai mult decât artiști: copii rugători, oameni care-și sfințesc trăirile prin frumusețea unei muzici de dincolo de orice aplauze sau aprecieri. În cazul corului „Symbol”, repertoriul cameral, vocal-simfonic este reprezentat în egală măsură cu o înțelegere stilistică ce arată o maturitate artistică pe care o căutăm, câteodată, chiar și în cei care au

parcurs deja o îndelungată carieră muzicală.

Atunci când ai privilegiul de a asculta corul „Symbol” – mai ales într-un astfel de eveniment concertistic simbolic -, muzica nu mai este act în sine, ci „doar” mijloc de preamărire a lui Dumnezeu: în sfârșit, muzica atinge starea sa de grație, starea în care ar trebui să se plaseze de câte ori ajunge la excelență. Tăcerile grăiesc: grăiesc din sufletele noastre, atunci când tonul lumii își stinge și își învinge vehemența, atunci când ne regăsim acasă, în liniștea sufletelor noastre. Și atunci muzica își deschide adevăratele sensuri, care nu sunt perceptibile la nivel sonor, ci prin trăirile sufletești. Tinerii corului „Symbol” aduc muzica acolo unde ar trebui ea să fie întotdeauna, acolo unde ar trebui să fie pentru noi toți: un simbol al frumuseții lumii ce va să fie.

Suitele pentru violoncel de Bach

(sans frontieres)

Dan CAVASSI

OVIDIU MARINESCU este un alt eminent violoncelist român stabilit în străinătate, a cărui carieră solistică se împletește în chip armonios cu o bogată activitate pedagogică și nu în ultimul rând cu performanțe dirijorale.

Imediat după debutul său ca solist în triplul concert de Beethoven, acompaniat de orchestra de cameră din New-York, cântă ca solist cu orchestre din Philadelphia și Los Angeles. Cariera sa internațională continuă cu numeroase colaborări cu renumite orchestre din America și Europa. Apare de asemenea în compania orchestrei de cameră din Moskova, în sala mare a conservatorului „P. I. CEAIKOVSKI”, cântă apoi concertul de Elgar cu orchestra Newmark Simphonies, apoi concertul de Șostakovici cu orchestra simfonică din Cleveland, deasemeni este invitat să concerteze la importante festivaluri muzicale de la Lucerna, Bayreuth, Catania, Orlando, Brașov etc. În țara noastră a cântat atât în București, acompaniat de Orchestra Națională Radio, cât și în principalele orașe cu tradiție muzicală.

OVIDIU MARINESCU este un muzician complex, preocupat permanent de lărgirea repertoriului violoncelistic, dar și de îmbogățirea limbajului muzical. El interpretează muzică contemporană, muzică de film, face numeroase

aranjamente și transcripții pentru violoncel în diverse ipostaze. Atât publicul cât și criticii de specialitate au primit cu bucurie înregistrarea operelor complete ale lui Miaskovski în compania orchestrei simfonice a Rusiei

Aproape 200 de ani de tăcere și necunoaștere s-au așternut peste cele 6 SUITE PENTRU VIOLONCEL SOLO de când BACH le așternuse pe hârtie (compuse probabil înainte de 1720). Glorioasa lor carieră începe după 1900, când Pablo Casals le descoperă și realizează o primă ediție discografică (1925). De atunci recunoașterea și celebritatea lor nu a încetat să crească: în prezent suitele fac parte din repertoriul de aur al violoncelului, iar studiul lor începe chiar din școala de muzică, devenind necesar și obligatoriu. Pe scena de concert, uneori se mai cântă câte o suită sau tradiționalul *bis*, dar cu totul alfel stau lucrurile când îți dă mâna să realizezi o integrală.

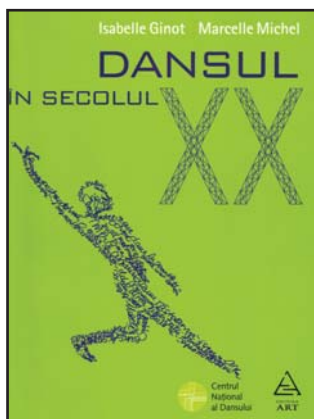
După Casals au mai fost Starker, YO-Yo-Ma, Mayski, adică din cei foarte mari. Iată că acum avem și un român care se poate măsura cu ei și o face foarte bine. Interpretarea lui Ovidiu Marinescu este puternică și sobră, poate fi lirică sau dramatică, dar în primul rând este puternică. Îți dă sentimentul unei forțe absolute, imuabile: este muzica lui Bach în stare pură, muzica părănd mai presus de orice voință pământeană. Perfecțiunea tehnică a artistului este îmbinată cu gustul rafinat, rezultând o interpretare plină de sentiment și de știință muzicală.

Dacă orice creație a spiritului poartă în ea pecetea epocii, cel mai important lucru este proiecția ei către viitor, și - în acest context - inedita dar îndrăzneța idee de a amesteca suitele și părțile lor între ele într-o ordine aleasă de interpret dă o notă de libertate muzicii lui Bach și conferă celor șase suite o structură caleidoscopică infinită, în care orice acord final poate deveni... punct și virgulă...

Dansul în secolul XX

Grigore CONSTANTINESCU

Putem vorbi despre tainele trecutului apropiat, așa cum ne invită, o apariție recentă despre arta dansului contemporan? Este vorba despre o lucrare descoperită de o

pasionată cititoare și cercetătoare a esteticii, teoriei și istoriei dansului, Vivia Săndulescu, pentru care succesul acestei arte apare în relație firească legat de dimensiunile culturii. Cartea, **Dansul în secolul XX**, scrisă de către Isabelle Ginot și Marcelle Michel, editura Larousse 2008, a fost preluată într-un proiect al Centrului național al dansului – București și Editura Art, 2011. Suntem avantajați să putem răspândi în lumea iubitorului dansului o nouă serie de

informații și comentarii oglindind evoluția unei arte care trăiește prin și pentru oameni, însoțită de sunetul muzicii și culoarea imaginii. „Miza acestei lucrări, cum ne avertizează prezentarea românească, constă în a regândi felul în care s-a constituit istoria dansului, luând în considerare fenomenul dansului modern, recent, dar amplu în același timp.” Lectura–studiu propune cititorului chei de pătrundere a subiectului, stabilirea de repere cu ajutorul cărora să se orienteze în lumea, greu de pătruns, a întrebărilor care au traversat și au stat la baza spectacolelor de dans definite de-a lungul secolelor.

Autoarele – autentice profesioniste ale istoriei dansului - preced abordarea subiectului propriu-zis, cu preludii oglindind originile și primele secole de existență ale baletului occidental, cunoaștere fără de care nu este posibilă valorizarea creațiilor mai apropiate de contemporaneitate. Astfel pregătiți, intrăm în dezbaterea propriu-zisă, care se desfășoară într-o formă deosebit de interesantă. Întreaga

problematică îmbină informația, documentare și comentariul, determinând o dezvoltare atitudinală a discursului. Dacă la traducerea deosebit de bine nuanțată literar, realizată de Vivia Săndulescu, se adăunează consilierea oferită de Vava Ștefănescu, precum și condeiul grafic al Corinei Duma, în formula originală, cele două autoare ne oferă satisfacția unui alert dialog de idei și opinii ce fac lectura plină de interes și neprevăzut. Dimensiunea modernă acoperă istoric originile, culturile europene și filiera americană, personalitățile de primă importanță aruncând fulgere olimpiane asupra istoriei unui secol. Semnalele de evoluție, revoluție ruptură sau schimbare se întrevăd în diverse ipostase. Domină pregnanța perso-nalității creatoare - concepție coregrafică, concepție inter-pretativă - clădită pe formația tradițională acceptată, respinsă sau continuată, pe investigarea noului în relația cu alte arte

Cele două autoare au dorit să păstreze, într-o anumită măsură, criteriul istoric caracteristic pentru un manual de studiu. În această direcție se rânduiesc explicații, inventarii și documente necesare, precum și nume ordonări de etape, geografii, evaluări pe generații. De asemenea, evenimentele principale ale secolului se supun unor interpretări subiective, nuanțări ce aparțin receptării sensibile în fața actului artistic. Comparând cu ceea ce am reușit să știm cu ceea ce este cuprins în această convingătoare carte portret a secolului XX, utilitatea sistemului de redare devine deosebit de complexă. Ca într-un film cu artiști cunoscuți ai scenei, autori împliniți în coregrafie, compozitori prinși de vraja gesturilor inspiratoare, plasticieni autori de spații scenografice, condeieri de librete sar și comentatori, ne aflăm între reîntâlnire și revelație, obținând acordul așteptat între adevăr și presupunere, nou și vechi, rutină și trăire spontană. Nume, multe nume (inserate și într-un foarte util index) se perindă prin scena acestui volum construit sub amprenta acestui „DUBLU X” care înseamnă un secol de-abia trecut, orientat spre o scară ascensională a unui secol ce abia începe. Recentele semnături din spectacolele noastre coregrafie – fie Balanshine, Kilian, Forshyte – ne-au arătat câte trebuie să mai știm, pentru a nu fi surprinși de lipsa unei informații care presupune înțelegerea. Dansul se învață studiind, exersând, inventând, creând dar, cu ne atrag atenția autorii francezi și români ai acestui proiect, neapărat privind și citind.

Adio, Steluța Mitu!

Liliana IACOBESCU

Acum câteva zile, la 19 iulie, Steluța Mitu ne-a părăsit, plecând spre stele...

Timp de aproape patru decenii, ea a fost sufletul Filarmonicii din Brașov, demonstrând, odată mai mult, că „omul sfințește locul”.

Născută pe 13 februarie 1945, la București, a fost studentă a Conservatorului din Iași, secția Pedagogie-Muzicologie, între anii 1963-1968. Acolo, a beneficiat de îndrumarea unor profesori străluciți, ca muzicologul George Pascu, compozitorul Achim Stoia, maestrul de cor Ion Pavalache, dirijorul Ion Baciu.

Prin concurs, a intrat ca secretar muzical la Filarmonica din Iași, unde a funcționat timp de 6 ani (1967-1973). În anul 1973, a devenit secretar muzical și apoi consilier muzical la

Filarmonica din Brașov.

Este greu de imaginat câtă abnegație și cât sacrificiu de sine presupune această meserie. Aceștia sunt oamenii din spatele scenei, cei nevăzuți, neștiuți, care nu se bucură niciodată de ovațiile și aplauzele publicului. Ei sunt, însă, creierul și inima oricărei manifestări.

Aceasta a fost Steluța Mitu, cea al cărei nume aproape că se confunda cu numele Filarmonicii din Brașov. În mare măsură, prestigiul acestei orchestre i se datorează.

Să organizezi sute de repetiții, concerte și turnee ale orchestrei, să întocmești repertoriile concertelor simfonice și de cameră, să

supraveghezi activitatea bibliotecii muzicale – toate acestea presupun competență, eficacitate, inițiativă, tenacitate, trăsături pe care Steluța Mitu le-a avut din plin. Tot ea a participat an de an, cu profesionalismul ce o caracteriza, la organizarea Festivalului Internațional al Muzicii de Cameră, care a făcut din Brașov, până nu de mult, un centru cultural al țării.

Nu putem sublinia îndeajuns calitățile ei sufletești, care au generat sentimente de prețuire din partea tuturor: mereu disponibilă, deschisă, caldă, gata de a pune în valoare pe alții, ea știa să îmbine noblețea cu discreția, dovedind o subtilă diplomație. Entuziasmul și optimismul erau dublate de exigență și capacitate de discernământ.

Datorită acestor calități, a știut să atragă soliști și dirijori de înaltă calitate, din țară și din străinătate.

Un rol deosebit l-a avut în promovarea tinerelor talente, realizând concerte și recitaluri ale copiilor talentați, ca și concerte-lecții pentru elevi. Aceste concerte-lecții au avut loc

In memoriam Dan-Nicolai Cumpătă

Marcel FRANDEȘ

Am intrat în al 11-lea an de când profesorul universitar Dan Nicolai Cumpătă, unul dintre cei mai de seamă reprezentanți ai școlii violonistice românești, ne-a părăsit în această lume.

Născut la Iași în 11 iunie 1933, a început studiul vioarei la vârsta de șase ani cu Aurel Barbu. I-a mai avut ca profesori pe Sandu Albu la București, Elsa Kreutzer la Sibiu și Traian Elian la Craiova. După absolvirea Colegiului *Nicolae Bălcescu* din Craiova, Dan - Nicolai Cumpătă a urmat cursurile Conservatorului *Ciprian Porumbescu* din București la clasa maestrului **Garabet Avachian** – vioara și a maestrului **Alexandru Theodorescu** - muzica de cameră. La încheierea studiilor universitare, a obținut diploma de solist concertist la specialitatea vioară. Activează apoi, ca profesor de vioară la Liceul de muzică nr. 1. A activat ca lector la Facultatea de Muzică din cadrul Institutului Pedagogic din București între 1961 și 1967. Devine asistent al profesorului Garabet Avachian la Conservatorul *Ciprian Porumbescu* în anul 1967, parcurgând toate treptele ierarhice din Învățământul Superior. A preluat cursul de Metodica predării instrumentelor de coarde de la profesorul universitar Ionel Geantă, în 1977. A ocupat succesiv importante funcții de conducere în cadrul Conservatorului bucureștean, de la Șef de catedră, la Decan al Facultății de Instrumente și Canto, la Secretar Științific, până la cea de Rector.

Ca violonist, maestrul Dan - Nicolai Cumpătă a susținut recitaluri și concerte de muzică de cameră, precum și concerte cu orchestra de cameră a Conservatorului din București, abordând un repertoriu ce acoperea toate stilurile muzicale.

Maestrul Dan Cumpătă a fost invitat în jurii ale unor concursuri de vioară naționale și internaționale precum *Darclée* (Pitești), *Lira de Aur* (Suceava), *Henryk Wieniawski-Lipinski* (Polonia 1985). A fost numit observator pe lângă juriul secției de vioară al Concursului Internațional *Marguerite Long* - *Jacques Thibaud* (Franța, 1973).

Pentru Editura Muzicală a Uniunii Compozitorilor din România, a îngrijit ediții ale *Studiilor pentru vioară* op. 74 de Charles Dancla (1966) și a *Sonatei pentru vioară și pian în Re major* de Pietro Nardini. A elaborat o serie de studii ce vizează Metodica predării vioarei, dintre care enumăr : *Considerații privind unele aspecte legate de studiul intonației la vioară*, *Elemente de expresie muzicală în cântatul la*

vioară, *Trăsături ale școlii românești de interpretare violonistică*, *George Enescu și școala românească instrumentală*, *Elemente senzoriale în cântatul instrumental*, *Ritmuri la instrumentele cu coarde*, *Elemente definitorii în interpretarea stilului clasic la vioară*, *Aspecte interpretative ale stilului romantic în literatura vioarei*, *Mișcări de bază ale tehnicii violonistice - Tehnica articulației*, *Tehnica expresiei*, *Tehnica emisiei sonore*, *Tehnica de arcuș*, *Dinamica la vioară și particularitățile motric-tactice de realizare*, *Probleme de metodica predării și studiului vioarei*, *Orientări contemporane în pedagogia instrumentelor de coarde*.

Eleganța și ținuta universitară a maestrului Dan Cumpătă rămâne un model pentru urmași. Cu multă dragoste și umor, maestrul își îndemna studenții sfioși în a începe să cânte în fața comisiei de examen la vioară, prin acel optimist, DEBUTEAZĂ! Pentru mulți discipoli a fost o veritabilă profeție în cariera lor: Adriana Nedriță - actualmente membru al Orchestrei *Sergiu Celibidache* din München, Mihai Craioveanu - solist, concert-maestru, profesor la *Universitatea Illinois*, SUA și Elena Rotărescu - actualmente violonistă în Orchestra din Parma, Italia - au obținut premii la concursuri naționale și internaționale de vioară. Alți discipoli s-au afirmat ca interpreți sau profesori recunoscuți în lumea muzicală din țară și din străinătate. De asemenea regretații noștri colegi, violonistul **Dan-Claudiu Vornicelu** și Profesorul universitar doctor, **Dorel Pașcu** - Președinte al UNMB, au studiat vioara cu maestrul Dan Cumpătă.

Ani de-a rândul, profesorul universitar Dan-Nicolai Cumpătă, titular al cursului de *Metodica predării instrumentelor de coarde*, a îndrumat practica pedagogică a studenților din UNMB și a condus activitatea de perfecționare a profesorilor din învățământul muzical preuniversitar.

Astăzi, majoritatea cadrelor didactice ale catedrei noastre, și nu numai, beneficiază de rezultatele gândirii sale muzicale profunde. Unii își amintesc de prelegerile din cadrul Sesiunilor Științifice, alții de subtilele comentarii prilejuite de prestația studenților în examenele de vioară ori de sfaturile și observațiile atât de la obiect, mereu într-un limbaj academic.

Alături de considerațiile generale asupra cântatului la vioară, multe dintre ideile maestrului se refereau la aspectele concrete. Maestrul recomanda diferențierea vocilor prin folosirea sporită a greutateii brațului drept și a presiunii degetelor pe arcuș - în ceea ce privește firul principal, iar relaxarea angrenajului motric - pentru vocile care contrapuncează. Totodată, propunea aplicarea frecvenței mari a *vibrato*-ului pentru expresivizarea liniei melodice principale și a unei frecvențe mai mici a oscilațiilor, pentru vocile secundare.

În pleiada marilor maeștrii ai școlii românești de vioară, profesorul universitar Dan Nicolai Cumpătă rămâne o figură strălucitoare, un reper mereu actual.

în Grădinițele române, germane și maghiare, în Școli, în Licee, ca și la Facultăți.

Nu de puține ori, a avut de înfruntat situații dificile, pe care le-a rezolvat cu înțelepciune, găsind mereu o soluție salvatoare. Și-a petrecut zile și nopți în birourile Filarmonicii, uitând de viața ei personală.

În data de 24 mai 2008, două inimoase profesoare de la Liceul de Muzică *Tudor Ciortea* din Brașov - Isabella Cantoreanu și Raluca Gheorghiu - au organizat din proprie inițiativă și substituindu-se Filarmonicii, un concert închinat Steluței Mitu. El a avut loc la Muzeul de Artă și a fost onorat de prezența unor artiști de marcă, precum Marin Cazacu, Ilarion și

Florin Ionescu-Galați, Horia Mihail, Anton Niculescu, Mihai Ungureanu. Cu această ocazie, a fost editată o broșură, în care mulți din cei care au iubit-o și au apreciat-o și-au exprimat gândurile. Spicuim câteva din acestea: Adrain Pop: „Un calm îngăduitor și omenos ocrotind entuziasmul său interiorizat, trădat doar prin frumusețea zâmbetului, atunci când îi reușea un eveniment sau când putea să se facă utilă. Un om potrivit la locul potrivit, ce și-a dedicat ființa destinului Filarmonicii brașovene”. Emil Simon: „Dacă Steluța n-ar fi existat, Filarmonica Brașov n-ar fi existat...dacă Steluța n-ar fi existat, ea ar fi trebuit să fie inventată”. Dan Grigore: „Mi-e greu să imaginez o altă instituție muzicală din România, care să

fie atât de substanțial clădită, precum este Filarmonica din Brașov, pe entuziasmul și fidelitatea, pe competența și consecvența acestei excepționale femei”.

În ziua înmormântării, 21 iulie, la slujba ce a avut loc la Biserica Sf. Nicolae din Schei, cvartetul vocal „Anatoli” a învăluit atmosfera în sunete de înaltă calitate, iar după ceremonie, împreună cu doi tineri foarte talentați - violonistul Valentin Șerban și violoncelistul Teodor Rusu - am încercat să-i aducem un omagiu sonor, într-un recital la Casa Mureșenilor.

Steluța Mitu, un model, ca om și ca artist, în fața căruia ne înclinăm, cu iubire, respect și admirație.

Splendoarea gestului

Un interviu cu Cristina Hamel

În coregrafia națională și internațională, performanțele dumneavoastră solistice excepționale se află acum sub aura legendei. S-ar spune că destinul v-a surâs...

Fiecare dintre cei care au îmbrățișat această artă a dansului a avut soarta lui, și asta fără motivații întotdeauna explicabile. Liceul de coregrafie din București, unde condițiile de studiu și de pregătire profesională sunt astăzi departe de un confort cât de cât acceptabil, are de la an la an generații de balerini și balerine care strălucesc pe scene mai mult decât respectabile, la companii coregrafice de prestigiu și la concursuri internaționale, cât de selective ar fi... Sunt multe nume care ar trebui știute, dar ele apar meteoric în mass media din țară. În plan filozofic, dar și real, există o lege a seriei, o lege care pentru generația din care fac parte ne-a situat pe culmi vertiginoase. Trebuie amintit că școala noastră de balet a fost înființată în 1924 de Anton Romanovski, un polonez, balerin de excepție, care a creat la București o pleiadă de balerini ale căror merite artistice sunt sesizabile și astăzi. După cel de-al doilea Război Mondial, cu toate necazurile pe care ni le-au adus rușii, coregrafia românească a intrat în contact nemijlocit cu marile școli de balet de la Moscova și de la Sankt Petersburg, pe atunci Leningrad, școli de strălucire planetară. Anton Romanovski avea școala rusă, după cum în partea a doua a secolului trecut, aceeași tradiție a ilustrat-o Oleg Danovski, ale cărui coregrafii și montări de mari

spectacole integrale sunt nu numai memorabile, ci și partituri marcante ale baletului românesc. Școala de balet rusă este până la urmă cea mai bună din lume. Asta a generat și în coregrafia românească apariția, începând de pe la 1960, a unor generații de profesioniști de excepție, în genul major al artei coregrafice, între care

au strălucit intens Irinel Liciu, o balerină de neuitat și neuitatul Gabriel Popescu, Bella Balogh, Ion Tugearu, Magdalena Popa, Leni Dacian, Sergiu Ștefănschi, Gigi Căciuleanu, printre ale căror nume își are locul lui și numele meu. Am învățat mult și unii de la alții. Pentru noi, dansul era un fel de refugiu în strălucirea scenei, în clipa imensă și trăită și irepetabilă care este asimptota pe care matematica nu poate s-o atingă, dar pe care arta o poate depăși...

Hegel spunea că arta este viața glorioasă a naturii...

Pentru aceasta trebuie să dispui de potențial artistic, de o cultură bogată, atât în profesie, cât și mult mai larg.

... De o imaginație debordantă și de o școală care ea însăși trebuie să fie excepțională și căreia trebuie să-i fi făcut față.

În ultima vreme în școala românească de balet este o renaștere ilustrată în principal de tot ce se petrece la Liceul de coregrafie din București, unde realizările sunt realmente excepționale. Și nu numai atât. Există un du-te vino pe scenele de balet din țară a multor balerini și balerine de ținută admirabilă și a unor maeștrii coregrafi de puternică autoritate profesională, nu numai din Europa și Statele Unite, dar și din Rusia și din Japonia. În acest sens pot fi spuse multe despre Teatrul de Balet din Sibiu, tânăr ca existență, și unde s-au reușit spectacole de certă performanță coregrafică și interpretativă. La unele dintre aceste spectacole am semnat eu însămi coregrafia, și astfel pot vorbi printr-o cunoaștere directă.

Cândva, pe la 1975 ați decis de a dansa independent în Vest, gest care atunci echivala cu ruperea tuturor relațiilor cu regimul dictatorial în vigoare atunci în România.

Au fost impresari de anvergură europeană și transatlantică interesați de performanța și arta mea coregrafică și am avut satisfacții splendide și de neimaginat, în fața unor mulțimi de spectatori cucerți de aparițiile mele până la cea mai intimă fibră a emoției... dar despre toate acestea poate că voi reuși să adun această memorie, în paginile unei cărți...

Totodată ați avut posibilitatea și interesul profesional de a urmări și a emite judecăți de valoare asupra spectacolelor de balet de pe o scenă sau alta din Vestul Europei.

Am văzut multe spectacole, într-adevăr.. Unele au fost pur și simplu niște elucubrații, altele au fost experiențe de laborator, sau încercări mai mult sau mai puțin reușite de a implementa scenic o idee sau alta ... Dar am văzut și coregrafii în structuri care defineau pur și simplu minunăția... acea minunăție care ne justifică existența. Însăși existența de a fi ...

Acum locuiți în Franța și activitatea dumneavoastră e acolo, dar reveniți destul de des în România, pentru că nici colegii dumneavoastră și nici publicul nu vă uită.

Sunt multe proiecte și preocupări care mă pasionează și unul dintre acestea este de a face coregrafie cu amatori. Este un univers fascinant. Dar poate vom mai vorbi despre asta.

Interviu de **Mircea ȘTEFĂNESCU**

De vorbă cu Iosif Ion Prunner

Mircea Ștefănescu: *Dacă veți fi de acord să începem cu câteva date de istorie muzicală ale familiei dumneavoastră...*

Iosif Ion Prunner: Bunicul meu, Joseph Prunner, s-a născut la 1886 la Graz, în Austria. El era un contrabasist de excepție, și component al orchestrei Operei din Viena. La recomandarea marelui dirijor care a fost Felix Weingartner, pe la 1909 Joseph Prunner a venit la București unde a desfășurat de-a lungul a mai multor decenii o activitate muzicală și didactică mai mult decât meritorie, el fiind fondatorul școlii acestui instrument în muzica românească, profesor la Conservator și șef de partidă în orchestra Filarmonicii din București.

M. Ș.: *De altfel, familia Prunner a împlinit de curând centenarul de când este în Filarmonică.... 1909-2009... Bunicul dumneavoastră, tatăl dumneavoastră, apoi Constantin Silvestri, marele șef de orchestră și compozitor, care era văr primar cu tatăl dumneavoastră și dumneavoastră... Și acum sa vorbim despre tatăl dumneavoastră, Iosif Prunner-jr...cum i se spunea...*

I. I. P.: Tatăl meu, Iosif Prunner a fost în anii tinereții un pianist concertist de mare perspectivă, el evoluând în compania unor dirijori ale căror nume au și astăzi rezonanța în memorie, și mă refer la Perlea, Alessandrescu, Rogalski... Numai că la sfârșitul celui de-al doilea Război Mondial, în 1946, rușii, putere ocupantă atunci în România, i-au arestat pe aproape toți etnicii germani, cetățeni români, acuzați de colaboraționism cu Germania fascistă. Zeci de mii de persoane au fost urcate în trenuri cu vagoane de marfă, cu direcția Donbass, Ucraina, unde urmau să lucreze în minele de cărbuni de acolo... Trenurile acestea se târau de la o gară la alta, și toți erau înspăimântați de moarte... Într-unul dintre aceste vagoane sordide se afla și tatăl meu... Avea 34 de ani... Bunicul meu Joseph Prunner s-a prezentat în audiență la Rege, implorându-l ca fiul său Iosif să fie izbit... Fapt este că în momentul în care trenul în care se afla tatăl meu era gata să pornească pentru a trece Prutul, un aghiotant regal s-a prezentat la comandantul rus și a solicitat nominal ca tatăl meu să fie scos de sub escortă. Tata s-a întors acasă.. Devenise tăcut, retras, dar mama mea și familia l-au ajutat din toate puterile să-și dezâmpovăreze mintea și sufletul de împrejurările prin care i-a fost dat să treacă... A fost profesor de acompaniament la clasele de instrument și de canto de la Liceul de muzică nr. 1 din București, era îndrăgostit să lucreze și să facă muzică cu elevii, iar mulți dintre aceștia îi datorează și astăzi mult din succesul carierei pe scenele de recital, de operă și de concert. A fost și primul pianist acompaniator al corului Filarmonicii.

M. Ș.: *Dumneavoastră, ați relevat, muzical vorbind, o altă dimensiune. Ați studiat pianul și aparițiile dumneavoastră în recitaluri și concerte au fost salutate de*

publicul meloman și de presa de specialitate.. Dar, cum s-a văzut, în timp v-ați întâlnit și v-ați împlinit vocația, o vocație dublă, aș spune, cea de dirijor de orchestră, și aceea de dirijor al celui mai performant cor de repertorii vocal simfonice, atât cât ne privește, Corul Filarmonicii din București.

I. I. P.: Dintotdeauna am avut legături de familie și de artă cu Filarmonica...În 1978 am fost cooptat ca pianist asistent al lui Vasile Pântea, dirijorul titular din acel timp al Corului Filarmonicii... Paralel m-am pregătit în arta dirijatului de orchestră cu maestrul Constantin Bugeanu.

M. Ș.: *Pentru a-l cita pe Bernard Shaw, dirijorii de regulă, sunt persoane oficiale, și asta se poate vedea și cu ochiul liber, în cele mai multe dintre situații, pentru că îmbină talentul lor, cât îl au, cu autoritatea administrativă, iar din mixajul acesta, nu iese niciodată ceva bun. Publicul mai poate fi înșelat, dar cunoscătorii, nu. Și am mai scris și altă dată, că ceea ce vă afirmă, este talentul și numai talentul. De fiecare dată când sub cupola Ateneului Român este prezentată publicului o lucrare vocal simfonică, oricât de solicitantă ar fi, sub bagheta unor dirijori de orchestră mai mult decât reductibili, la sfârșit, când sunt aplauzele, sunteți chemat invariabil pe scenă pentru a fi omagiat pentru felul în care este pregătit corul. Acestea sunt realități care nu suportă contradicție. Dar ar mai fi și turneele..*

I. I. P.: ... Cum sunt aparițiile corului Filarmonicii cu orchestra Capitol din Toulouse, cu Recviemul de Verdi, sau programul prezentat la sala Pleyel din Paris, sau la Filarmonica din Bilbao, Spania, asta numai în ultimii doi-trei ani...

M. Ș.: *Anul trecut s-au celebrat printr-un mare concert vocal simfonic de mare succes,. Pe care l-ați dirijat, 60 de ani de la înființarea corului Filarmonicii. Momentul a reunit colegial reprezentanți ai corului Radio București, ai Filarmonicilor din Craiova și Cluj- Napoca, ai corului Operei Române din București și ai Corului Național de cameră Madrigal, un numeros public și mulți pensionari, foști coriști în corul Filarmonicii din București. Totuși, impresionant ca forță, intonație perfectă, pregătit pentru a face față unor compoziții diferite ca structură și tehnică vocală, corul pe care îl conduceți păcătuiește printr-o dicție practic deficitară.*

I. I. P.: Eu nu pot face nimic în această privință, de vreme ce toți coriștii noștri sunt absolvenți ai claselor de canto de la universitățile noastre, unde dicția nu reprezintă nici ce mai neînsemnată preocupare.

M. Ș.: *Recent într-un concert al Filarmonicii am admirat suflul năvalnic, plutirea nobilă în absolut al Corului pregătit de dvs. în Recviemul german de Brahms, ceea ce l-a transpus pe dirijorul de orchestră, german și el, dar artist oaspete, într-o stare de surprindere totală. Ca la ceva neauzit, încă.*

I. I. P.: Există în viața muzicală la un moment sau altul astfel de străfulgerări. Eu consider că în muzică trebuie să înțelegi și să transpui în sonor partiturile profund și nuanțat. O partitură oferă muzicianului și ascultătorului acea a doua existență pe care o dă speranța, și încă mai mult, dimensiunea artistică a speranței.

Interviu realizat de **Mircea ȘTEFĂNESCU**

Following Liszt...

Corina BURA

Pe urmele lui Liszt...În căutarea lui Liszt... un posibil motto sub care s-a desfășurat recitalul binecunoscutei formații „Aperto” la Palatul Mogoșoaia, manifestare aparținând stagiunii organizate de RRM în colaborare cu Centrul Cultural Maghiar și cu Centrul Cultural Palatele Brâncovenești. Principalii fondatori, violonistul **Ladislau Csendes** și pianista **Dolores Chelariu** au fost protagoniștii unei serii inedite al cărei program a parcurs într-o admirabilă interpretare repertoriul scris în original pentru cele 2 instrumente de către Franz Liszt, de la a cărui naștere lumea muzicală de pretutindeni sărbătorește două secole. La ideea violonistului, parcursul lucrărilor a conturat portretul lisztian trasând patru coordonate caracteristice acestor opusuri, implicit ale vieții marelui pianist: Elegiacul, Prea cucernicul, Filantropul și Virtuozul.... Lucrările au fost grupate probabil și în funcție de ceea ce a propus catalogarea făcută de Humphrey Searle, iar alăturarea unor piese de genul celor două *Elegii* (S 130 –1874 și S 131 - 1877) și *Romance oubiléé* (S 132 –1880) aparținând unui ethos presupus romantic, cu *La lugubre gondola* (S 134/ 200 I, II 1883-1885) asupra căreia Liszt a insistat pe mai multe variante și care împreună cu *Bagatela fără tonalitate* și *Csárdás-ul macabru* reprezintă eboșa unor sonorități care vor intra în preocupările muzicienilor abia după trei decenii, au relevat o strategie extrem de bine elaborată. Cele patru piese gândite și interpretate într-o tensiune mereu amplificată au dezvăluit un Liszt a cărui expresie de sine capătă sensuri nebănuite. Învăluind liniile melodice cu patos și accente dramatic amplificate, interpreții au pătruns în zona „fierbinte”, frenetică, senzuală, a unui Liszt „erotic”, într-o manieră foarte apropiată de aceea cu care Piazzola va impresiona peste decenii; pentru că Ladislau Csendes, din perspectiva experienței și științei violonistului contemporan, valorifică și epuizează textul la modul absolut. *La lugubre gondola*, care poate mai mult decât alte titluri (*Malédiction*, *Totentanz- Paraphrase on Dies Irae*, *Mephistowalzer*, *Faust-Symphonie*, *Unstern: sinistre, disastro* , – o parodie pe tema aceluiși imn al lui Toma de Celano) speculează cu precădere trăsătura gothică a romantismului și care asemenea altor opusuri târzii ale creației sale cultivă ambiguitatea tonală, a fost un pre-text muzical peste care violonistul L.C. a operat o seamă de efecte extrem de rafinate, de la alterarea progresivă a sunetului până la *sul ponticello*...demonic...înfrișător. Personal considerăm această parte a recitalului ca fiind cea mai interesantă prin potențial și noutatea interpretării și prin punțile pe care le proiectează către viitor.

La antipod **Prea cucernicul**, în *Benedictus und Offertorium (Missa Coronationalis -1867)* se transpune în atmosfera plină de pietate a momentului liturgic, iar *Epithalam zu Eduard Reményis Vermählungsfeier* este de fapt un mic marș festiv cu ritmuri specifice, plin de veselie și umor.

Recitalul a continuat în același registru trecând la cel de-al treilea capitol intitulat **Filantropul**, știută fiind generozitatea lui Liszt în a promova opera contemporanilor și nu numai, celebri, lansați sau obscuri, prin transcripții și parafraze pe care le făcea cunoscute în nenumăratele sale apariții publice : Ábrányi, Alyabyev, Auber, Beethoven, Bellini, Berlioz, Donizetti, Ernst Duke, Erkel, Festetics, Glinka, Halévy, Mendelssohn, Mercadante, Meyerbeer, Mosonyi, Mozart, Pacini, Paganini, Raff, Rossini, Schubert, Ceaikovski, Verdi, Végh, Wagner, Weber sau Conte Zichy Géza....Față de Berlioz a avut o deosebită prețuire și a fost primul care a prezentat publicului *Simfonia Fantastica* prin versiunea pentru pian. Tot din opera lui Berlioz a mai prelucrat *L'idée fixe: Andate amoroso, Bénédiction et Serment de Benvenuto Cellini* , *Ouverture Le Roi Lear* ș.a.

Rêverie et Caprice (1841), singurele piese scrise pentru vioară și pian, sunt contemporane cu *Les nuits d'été* și creează o atmosferă transparentă, specifică genului și muzicii franceze. Cele două piese care alcătuiesc *Aus der Heimat* scrise de Bedřich Smetana între 1879-80 își justifică prezența în acest program prin faptul că acesta s-a raliat noilor idei promovate de Liszt și Wagner, atitudine care a fost dezavuată în diferite cercuri care o considerau dăunătoare dezvoltării unui stil muzical specific ceh. Cu toate acestea muzica acestui Duo emană melancolie și bucurie prin intermediul unor formulări melodice specifice folclorului ceh. Ultima piesă a fost însuflită chiar prin aplicarea unor *trouville*-uri extrase din repertoriul virtuoz, potrivite și pline de bun gust, fapt care a marcat trecerea spre punctul culminant al serii, în care s-a dezlănțuit Liszt, **Virtuozul!** Parafraza *Cei trei țigani* își are obârșia în cântecul cu același nume pe versuri de Lenau din 1860 (S 319) prelucrat și cu orchestră (S 374) adaptat în final pentru repertoriul cameral (S 383). Cadențe strălucitoare, idiomuri deja familiare, parcă desprinse din *Scricarul pe acoperiș*, (deși temporal sensul este invers) o pătrundere perfectă a manierei prin care sunt distilate și înnobilate acele marcaje specifice ethosului, iată câteva dintre virtuțile interpretative ale celor doi protagoniști. Pentru orice auditoriu *Grand Duo concertant* , care se desfășoară într-o formă variațională continuă specifică scriiturii lui Liszt, rămâne lucrarea cu succes asigurat. S-a afirmat despre estetica sa că „face din ornamentație un principiu dinamic al dezvoltării și al amplificării” și dacă până acum s-a făcut tot timpul remarcată finețea cu care Dolores Chelariu l-a secondat pe violonist - deși la Franz Liszt tastele nu sunt niciodată în planul doi – aici prestația tehnică a fost una de prim rang, în dificilele și amplele suprafețe solo ale pianului care și-au păstrat calitatea excepțională atât în lanțurile octavelor cât și ale pasajelor intens cromatizate. Cei doi soliști au oferit o seară extraordinară, fermecătoare, memorabilă prin modernitatea interpretării, pe care am dori să o retrăim măcar pe calea undelor sau a unui disc...păcat că epitetul „magic” s-a devalorizat ca atâtea alte cuvinte care sunt astăzi folosite fără nici o acoperire, pentru că în contextul amintit ar fi fost cel mai potrivit.

Excelențe ale vieții corale bucovinene

Constanța CRISTESCU

Festivalul-Concurs Național de Muzică Corală Religioasă Ortodoxă "Buna Vestire" de la Fundul Moldovei, județul Suceava, a ajuns la a XXI-a ediție, deschizând în mod strălucit un nou deceniu pentru mișcarea muzicală corală de înaltă ținută artistică. Festivalul-concurs s-a desfășurat în fermecătoarea vatră folclorică bucovineană în ziua de 27 martie, fiind precedat de un simpozion intitulat generic "Tradiție și contemporaneitate în satul românesc bucovinean", de o expoziție de icoane pe sticlă a prof. Lucău Dănilă Filon și de deschiderea "Târgului de ouă încondeiate".

Ca o încununare a artelor deopotrivă tradiționale și moderne, festivalul-concurs coral a reunit, sub jurizarea severă a unei echipe de specialiști reputați, nouăsprezece coruri rurale și urbane grupate în patru secțiuni: 1. licee cu profil muzical și teologic, 2. licee cu alt profil, 3. coruri așezăminte culturale și 4. coruri parohiale.

Juriul a fost format din următoarele personalități: acad. Viorel Munteanu - compozitor, rector Universitatea de Artă "George Enescu" Iași, președintele juriului, conf. univ. dr. preot Florin Bucescu și prof. Viorel Bârleanu - etnomuzicolog, ambii de la Universitatea de Artă "George Enescu" Iași, prof. Sever Dumitrache - manager Centrul Cultural "Bucovina" Suceava și prof. Emil Forfotă - dirijor Câmpulung Moldovenesc.

Repertoriul abordat a fost selectat de fiecare ansamblu coral dintr-o antologie corală alcătuită de Viorel Munteanu, Viorel Bârleanu și Florin Bucescu special pentru acest festival, intitulată **Lăudăm pre Domnul. Antologie corală, Festivalul de muzică religioasă Buna Vestire Fundu Moldovei, Suceava**, Editura Artes, 2010. Antologia cuprinde un repertoriu bogat și divers atât în privința conținutului muzical-tematic, cât și în privința complexității scriiturii corale. Regăsim alături de monodia psaltică aparținând unor nume consacrate în istoria muzicii bizantine, monodii psaltice acompaniate de tradiționalul ison la octavă și prelucrări

Corul Byzantion

corale la două, trei și patru voci, uneori cu soliști, dar și prelucrări de colinde, purtând semnătura unor nume prestigioase ale componisticii românești din secolul al XIX-lea până în contemporaneitate. Antologia corală deosebit de valoroasă și bogată repertorial și stilistic a constituit un pretențios suport muzical pentru participanți și constituie un volum repertorial de referință pentru patrimoniul muzical bisericesc uzual.

Din prestația scenică a formațiilor participante și din repertoriul abordat cu curaj și responsabilitate, se poate observa că renașterea și înflorirea muzicii corale bisericești a cunoscut în perioada postrevoluționară, pe parcursul a două decenii de activitate continuă și susținută, o direcție ascendentă atât în privința numărului formațiilor performere, cât și în privința calității vocale și a interpretării, ediția actuală reprezentând un vârf în traiectoria manifestărilor.

Mulți concurenți cu rezultate deosebite, ce se reflectă în premiile acordate de juriu. Marele Premiu al Festivalului a revenit Corului mixt al Bisericii Bărboi Iași, care s-a impus atât prin ținuta artistică de nivel academic, cât și printr-o inspirată și sugestivă mișcare scenică.

Singurul Liceu cu profil Teologic participant, Corul bărbătesc al Seminarului Teologic Ortodox "Mitropolit Dosoftei" din Suceava, a fost răsplătit pe bună dreptate cu Premiul I, fiind urmat de Corul mixt al Colegiului Național "Ștefan cel Mare" Suceava cu Premiul II și de Corul "Primavera" al Colegiului "Alexandru cel Bun" din Gura Humorului cu Premiul III. La categoria corurilor așezămintelor culturale au fost laureate următoarele formații: Premiul I - Corul mixt al Asociației Culturale "Voces Christianu" Suceava, Premiul II - Corul mixt al Asociației Culturale "Pro Bucovina" Suceava, Premiul III - Corul mixt "Osana Bucovinei" al Căminului Cultural Vicovu de Jos (Remezău), iar Mențiune - Corul bărbătesc "Flori de măr" al Căminului Cultural Râșca și Corul "Vânătorii lui Ștefan cel Mare" al Căminului Cultural Vânători (Jud. Neamț). La categoria corurilor parohiale s-au acordat două premii:

Premiul I - Corul mixt al Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților și Premiul II - Corul mixt "Leon Băncilă" al Bisericii "Adormirea Maicii Domnului" Fălticeni. O ultimă categorie de premii a fost decernată corurilor bărbătești: Premiul I - Corul Preoților Protopopiatului Suceava 1, Premiul II - Corul bărbătesc al Protopopiatului "Gheorghe Cucu" al Episcopiei Hușilor Bârlad (Jud. Vaslui), Premiul III - Corul bărbătesc al Parohiei Salcea și Mențiune - Corul bărbătesc al Parohiei Bosanci.

Pentru publicul care a umplut la refuz sala încăpătoare a Căminului Cultural din Fundu Moldovei concertul coral oferit de formațiile concurente a fost un moment de veritabilă delectare artistică și de mare emulație culturală.

Un bonus de excelență oferit auditorilor în timpul deliberării juriului a fost microrecitalul formației psaltice ieșene Byzantion. (<http://www.byzantion.ro>) Interpretarea interiorizată a monodiei psaltice cu acompaniament tradițional de isoane, alternând recitative de o fluentă captivantă cu cântări mai mult sau mai puțin ornamentate, într-o ornamentare discretă și echilibrată ce respectă întru totul partitura, a constituit un model de apogeu artistic ce s-a înscris cu litere de aur în cartea inimii auditorilor.

Despre corurile participante se poate spune fără rețineră că sunt deosebit de bune în majoritate atât în privința omogenității vocilor, a acurateții armonice, a frazării, a construcției dinamice a formei și a concepției de abordare a repertoriului selectat. Toți merită din plin laude, chiar dacă nu toți ostenitorii artei corale au fost premiați. Cu siguranță că aplauzele publicului au compensat în mare parte lipsa premiilor.

Confruntarea artistică dintre diversele coruri a fost pentru fiecare un prilej de autoevaluare prin comparare cu ceilalți concurenți și un stimulent pentru creșteri calitative viitoare.

Felicitări deosebite organizatorilor pentru eforturile de sprijinire a dezvoltării artei corale bucovinene, dar și tuturor acelor iubitori ai muzicii care și-au închinat o parte din timpul lor cântului în ansamblu.

În Ateneu, acasă la familia Cazacu

Grigore CONSTANTINESCU

Ideea concertelor cu „familii de muzicieni” a adus un plus de afecțiune cantității deja majore de prețuire pentru cei care s-au aflat pe podiumul Sălii mari a Ateneului Român spre finalul lunii iunie. Invitații erau „Cazacii”, exprimare entuziastă a șefului de clan, violoncelistul Marin Cazacu. Împreună cu soția sa, flautista Constanța Cazacu și cu doi tineri, violonista Lulia Adriana Cazacu, violoncelistul Ștefan Cazacu, vorbind cu sala în care publicul era alcătuit aproape în întregime din admiratori ai unui maestru luminat de charismă, ilustrul artist ne-a oferit ceea ce am putea numi un portret de familie. Demonstrația, plină de har, convingătoare a unit ideea de spirit afectiv cu cea de dăruire generoasă, caracteristici ale celor patru muzicieni în destinul lor sonor simultan. Îmi părea unificatoare raportarea la reperul-semnal de pian cu care Steluța Radu, buna lor prietenă și

acompaniatoare, le pregătea și supraveghea „acordajul”, din convingerea că această acțiune este în sine și un simbol. Marin Cazacu, în postură de lider, a comentat întreg programul, dorindu-și să stabilească relația de familie cu toți cei care ascultau concertul. Le-a găsit un loc tuturor membrilor familiei, nuanțând vecinătatea și intrarea lor în istoria vieții sale. Nimic nu se afla, în muzicile cântate, înafara dialogurilor de acasă și de pe podium. Piese alese aveau însușirea de a place și performa, ceea ce explică standardul de excepție al ascensiunii celor patru interpreți, căci acasă la Cazacu „se sântă bine!”. Deoarece, după spusele lui Caragiale, există și „familia cea mare”, în partea a doua a serii muzicale s-a adăugat și ansamblul „Violoncellissimo”, alcătuit din foști și actuali studenți ai Maestrului, pe care profesorul știe să îi „țină mereu aproape”. De-a lungul istoriei muzicii, nu puține sunt asemenea relații, fie că vorbim de Bach, Mozart, Mendelssohn sau Strauss. Secretul existenței aparține unității prin acordaj, iubirii pentru artă și bucuriei de a aduce un bine oamenilor. Nu este ușor și nici puțin un asemenea efort. Dar răsplata respectă măsura, prin calitatea de eveniment a traseului parcurs. Seratele muzicale în București, organizate de Lanto Arte, au fost un prilej fericit de valorificare a acestei idei de *Musicians Family*.

Mai ales că și noi, cei din sală, ne-am simțit adoptați. Am preluat dintr-un dicton care circulă frecvent, un fragment: „Prezentul este un cadou!”.

Revelație artistică

Paul STEGARU

Simfonicul Filarmonicii brașovene din 26 mai 2011 a avut ca protagoniști doi muzicieni de valoare din generații diferite: maestrul Ilarion Ionescu Galați - cu un stagi artistic de peste 4 decenii - ca dirijor de prestigiu al colectivului, succedându-i lui Dinu Niculescu („stâlpul” muzicii brașovene).

Dirijorul Ilarion Ionescu Galați prin profesionalismul dobândit de-a lungul acestor decenii a contribuit decisiv la calitatea prestațiilor colectivului artistic al Filarmonicii, repurtând numeroase succese, atât în țară cât și în Europa. Deopotrivă au fost răsplățiți de publicul meloman

brașovean și nu numai, cu respect și admirație.

Al doilea protagonist al concertului a fost tânărul violonist de numai 25 de ani – Alexandru Hamzea – absolvent al Liceului de Muzică din Brașov-interpretând *Concertul pentru vioară și orchestră Op. 77 în Re major* de Brahms.

În prima parte a concertului, *Allegro ma non troppo*, Alexandru Hamzea a demonstrat multă siguranță în execuție, dublată de o tehnică adecvată, scoțând în evidență liniile melodice ale temelor printr-o frazare și cantabilitate, ce a încântat organul auditiv al celor din sală. De remarcat acompaniamentul rafinat și discret al orchestrei, contribuind la acesta dirijorul Ilarion Ionescu Galați, cu iscusința ce-l caracterizează de a realiza un dialog prompt și sigur între solist și orchestră, cu contrast de nuanțe. Chiar de la această primă parte a concertului se poate observa – fără a fi specialist – complexitatea lucrării, așa cum a

conceput-o marele compozitor neoclasic Brahms, dar și aparatul orchestral mărit numeric pe compartimente, dând posibilitatea realizării sonorităților ample. În cadența concertului, Alexandru Hamzea ne-a demonstrat într-un sens ascendent, ușurința cu care a executat linia melodică, dovedind agilitate și o interpretare de excepție. În părțile a II-a și a III-a ale concertului, solistul și orchestra au ridicat și menținut până la final, nivelul calitativ al prestațiilor.

Acest prilej îmi oferă posibilitatea de a-mi aminti cu satisfacție și evidentă comparație – păstrând proporțiile – interpretarea acestui Concert de către marele Ion Voicu, acompaniat de Orchestra Filarmonicii din București, susținut pe podiumul Casei de Cultură din Sinaia, ca o repetiție generală în vederea prezentării la cea de-a V-a Ediție a Festivalului și Concursului internațional George Enescu, din anul 1970.

(Continuare în pag. 17)

O carte de adio

Constanța CRISTESCU

Reputata etnomuzicologă Mariana Kahane și-a încheiat menirea în lumea aceasta printr-o carte de excepție apărută în *Colecția națională de folclor*, care a văzut lumina tiparului la Editura Academiei Române, în anul 2007: ***Doina vocală din Oltenia. Tipologie muzicală***.

După tipologia cântecului zorilor și bradului, publicată în aceeași prestigioasă serie intitulată generic *Colecția națională de folclor*, în anul 1988, însă în Editura Muzicală, Mariana Kahane a reușit să publice, aproape după două decenii, ultima sa carte fundamentală de etnomuzicologie, încheindu-și cu lauri activitatea pământească. Discipolă strălucită a Paulei Carp, colaboratoare a marelui temeluitor de știință a cercetării folclorului muzical Constantin Brăiloiu, Mariana Kahane a dus mai departe și a aprofundat, cu o răbdare și o dăruire excepțională, metodologia de transcriere, analiză și clasificare etnomuzicologică însușită de la profesoara sa, despre care nu ezita să vorbească elogios de fiecare dată când avea prilejul.

Având un impresionant aparat critic, bibliografic și documentar, volumul de față împlinește metoda tipologiei melodice aplicată la sistematizarea repertoriului improvizatoric funebru pe o altă categorie genuistică improvizatorică – *doina oltenească*. Partea exegetică se structurează pe patru capitole, dezbătând probleme generale ale genului doinei – terminologie, vechime, interpreți, funcționalitate, unitate și diversitate intercategorială -, structura melodică, ritmică, forma arhitectonică, criteriile de clasificare tipologică împreună cu descrierea tipurilor și repartizarea lor zonală.

Clasificarea tipologică este concepută, potrivit concepției autoarei, după trei criterii principale ce generează trei nivele de clasificare: *sistemul sonor*, generator al tipurilor, *derivația sistemului sonor*, generatoare de subtipuri și *"prototipurile inițiale"*, determinant al familiilor de variante. Criteriile de clasificare tipologică folosite de Mariana Kahane au fost mult adâncite de contemporana sa clujeană Ileana Szenik în cadrul altor modele de tipologie melodică de largă aplicabilitate, fără a fi fost menționată în bibliografia niciunei lucrări publicate de aceasta. Clasificarea tipologică este însoțită de o serie de tabele ce detaliază și ilustrează codificat, per piesă, într-un sistem literal utilizat doar de autoare, problematica enunțată. Sistemul literal conceput de Mariana Kahane pentru redactarea scârilor muzicale și a indexului lexical al *prototipurilor melodice inițiale*, ce sunt constituite din rândurile melodice inițiale ale fiecărei doine, este

justificat numai prin faptul că este mai lesnicios și mai puțin costisitor în tehnoredactare; altfel, este greu de citit chiar și de către specialiști. Această remarcă nu afectează, însă, în niciun fel, valoarea deosebită a contribuției științifice a autoarei și caracterul monumental al monografiei zonale de gen pe care a realizat-o.

Antologia doinelor inclusă în volum, ce însumează o selecție de 177 piese reprezentative dintr-un fond de 403 piese transcrise pentru studiu din 507 piese culese și audiate, este defalcată din motive tehnice, în două secțiuni: o secțiune cu *textele literare* în notație dialectală - inclusă în volum sub formă de capitol - și o secțiune de *corpus muzical*, având menționate categoriile tipologice pe care le ilustrează, incluse într-o mapă atașată cărții. Transcrierea sinoptică utilizată de Mariana Kahane este utilă doar cercetătorilor, nefiind practică pentru muzicienii și muzicanții care ar vrea să interpreteze vreo piesă după partitură. În acest fel, aria de difuzare a volumului se restrânge la biblioteci instituționale și la un număr foarte mic de specialiști. Studiarea transcrierilor sinoptice amănunțite însoțită de audierea selecției de documente audio, pe care autoarea le-a dorit atașate la corpusul muzical pe două CD-uri, ar fi foarte utilă tuturor celor interesați de acest domeniu atât de dificil al științelor muzicologice. *Nota autoarei asupra ediției* menționează, ca de altfel și *catalogul CD-urilor* de la p. 243, existența a două CD-uri documentare atașate, ce conțin o selecție de 61 piese audio. Din nefericire, mapa *Colecției muzicale* nu conține, în mod nejustificat, CD-urile menționate de autoare, spre paguba cumpărătorilor.

Dincolo de remarcarea valorii excepționale a cărții, sunt necesare câteva observații tehnice. Corpusul de melodii, deosebit de valoros și datorită publicării facsimilate a transcrierilor foarte meticuloase ale etnomuzicologei, lasă mult de dorit în privința calității, dimensiunilor și plasării în pagină a imaginilor fotocopyate și scanate, cititorul și analistul lovindu-se deseori de ilizibilitatea textului și a partiturii.

Această ultimă carte tipărită a unei mari personalități a etnomuzicologiei românești care a trecut în lumea celor drepiți cu o discreție totală, reflectând o metodologie elaborată și respectată în mod consecvent la toate genurile folclorice abordate, se constituie într-un testament profesional pe care Mariana Kahane l-a lăsat, provocator, generațiilor viitoare de etnomuzicologi. În moștenirea etnomuzicologică a Mariane Kahane, nepublicată încă, se mai numără două lucrări: *cântecul ceremonial de șezătoare*, 1978 – în colaborare cu Lucilia Georgescu-Stănculeanu – și *cântecul ceremonial al clăcii de tors*, 1978, ambele făcând parte din *Colecția națională de folclor*. Sper ca și ele să vadă lumina tiparului într-un viitor apropiat, spre folosul tuturor prețuitorilor de artă și știință.

Gala “Tinerimea Română”

Loredana BALTAZAR

Puțini mai știu astăzi ce a însemnat, de-a lungul vremii societatea “Tinerimea Română”; și mai puțini cunosc amănunte despre istoricul acestei veritabile instituții de cultură. Începuturile? Câțiva elevi interni ai Liceului bucureștean Matei Basarab printre care: Aurel ^aeicaru, Dumitru Soreanu, frații Olănești, Alexandru Ionescu, Petre Popovici, Alimănescu și Nanu-Muscel, s-au înțeles să formeze o societate literar-științifică sub directa îndrumare a școlii, care să se preocupe de creșterea tineretului român în spirit patriotic, cultural și creștin. S-a hotărât apoi ca societatea să se numească „TINERIMEA ROMÂNĂ”. Obiectivul principal al Societății a fost stimularea elevilor merituoși prin concursuri pe diferite ramuri de activitate, acordându-se premii și medalii. Cunoscutul istoric și profesor Grigore Tocilescu scria: *„În alegerea subiectelor pentru concurs, comisia a fost condusă de convingerea că prin școală și numai prin școală se poate deștepta, întreține și conserva simțământul național”*. Neavând un sediu propriu, Primăria București i-a oferit în anul 1912 un teren de 547 m² pentru rezolvarea acestei stringente problem, iar în 25 mai 1924 a fost pusă piatra de temelie a clădirii din str. Schitu Măgureanu nr. 4, ce avea să devină „Palatul Societății Tinerimea Română”. După cel de-al doilea război mondial, Palatul devine sediul Ansamblului artistic „Perinița” al Sfatului Popular al Capitalei (1946) și ulterior al Ansamblului artistic al tineretului (1947). De-a lungul anilor, instituția și-a largit sfera de activitate, cuprinzând mai toate genurile artistice. Abia mult mai târziu, în 1991, prin Hotărâre de Guvern își recapătă numele de „TINERIMEA ROMÂNĂ” pentru ca, după mai mulți ani de consolidare, reamenajare și restaurare cu fonduri alocate de Ministerul Culturii și Cultelor, **Centrul național de artă „TINERIMEA ROMÂNĂ”** să devină o instituție de spectacole și concerte, având în componența sa colective alcătuite din artiști profesioniști, dintre care menționăm: **Ansamblul folcloric „CUNUNA CARPATILOR”, Corul de cameră „PRELUDIU”, Orchestra de cameră „PHILARMONIA”, Ansamblul de muzică nouă „ARCHAEUS”**.

Se împlinesc deci, anul acesta douăzeci de ani de când vorbim din nou despre “TINERIMEA ROMÂNĂ” și misiunea ei inițială, culturalizatoare. Sigur, vremurile nu mai sunt aceleași, omenirea a evoluat tehnic incredibil de repede în doar o sută de ani, iar astăzi cartea citită, filmele văzute la cinematograful, spectacolele și concertele *live* sunt înlocuite de accesul liber și gratuit

(!) la internet. Se poartă “pastila” de cultură, promovată în ambalaj strălucitor și vizionată comod, acasă, opțiune mai mult decât perfectă nu doar pentru criza de timp ci, în primul rând, pentru criza financiară în care ne zbatem cu toții.

Echipa de conducere a renăscutei Tinerimi Române a încercat după revoluție să revigoreze ideea de demers cultural spectacular, așa cum a susținut și filonul moștenirii tradiționale, dificil de conservat într-un univers multietnic, pluricultural, atras de tentația facilului, a kitschului, a subculturii la nivel de masă.

Din fericire, probabil tot dintr-o comoditate subiacentă, ca trăsătură specifică a acestui neam, românul a rămas preponderent tradiționalist, beneficiind – în viața cotidiană – de avantajele și dezavantajele acestei etichetări. “Gustă” folclorul (mai mult sau mai puțin manelizat), muzica pop (fostă “ușoară”), eventual opera și genul simfonic, cu predilecție tipologia clasică și romantică, datorită accesibilității mesajului emoțional. Ce s-ar putea spune însă despre domeniul – mai rafinat – al jazz-ului, ori și mai rafinat – al creațiilor moderne și contemporane? Sau, în contraponderă, ce s-ar putea spune despre mostrele – puține la număr – de folclor autentic care au scăpat neprelucrate literar și instrumental și de care ne mai putem bucura, din când în când, auzindu-le la unul din avalanșa de posturi radio-TV?

În această atmosferă de “gri” cultural, actuala Tinerime Română, o instituție care, în pofida aceleiași crize economice, și-a păstrat complexul de ansambluri componente în virtutea dorinței de a promova valoarea artistică națională, merită tot respectul. Programate recent, la mijlocul lunii iunie, cele patru seri reunite sub titulatura de Gala Tinerimii Române și-au propus să readucă în prim plan spiritualitatea națională, selectând, din repertoriul celor patru formații muzicale componente, titlurile cele mai reprezentative.

Prima seară a fost dedicată creației simfonice, orchestra de cameră „**PHILARMONIA**”, condusă de Nicolae Iliescu redemonstrându-și calitatea și rafinamentul interpretativ precum și acuratețea stilistică, într-un repertoriu alcătuit din repere diverse: *Pastorale bănățene* de Doru Popovici, celebrul *Liber tango* al lui Astor Piazzola, *Concertul pentru orchestră de coarde* semnat de Nino Rota și *Serenada pentru orchestră de coarde* a lui Dvorak. Traseul sonor, deși variat stilistic, a avut în comun tendința către accesibilitate, spectrul de adresabilitate fiind relativ larg. Am remarcat din nou, cu acest prilej, apetența pentru melodicitate a ansamblului, emoționalitatea omogenă a interpretării orchestrale, riguros controlată de dirijor, reconstrucția logică a tuturor parametrilor edificiului fonic până la stadiul re-creării sale interpretative.

Al doilea concert a avut ca protagoniști pe membrii ansamblului folcloric „**CUNUNA CARPATILOR**” înființat în anul 1947, astăzi un ansamblu cu statut profesionist. Orchestra de instrumente populare condusă de taragotistul Gheorghe Popa și-a probat experiența artistică și în decursul

programului susținut cu prilejul Galei Tinerimii Române, stilul original de interpretare al soliștilor (vioară: Niculai ^autic, clarinet: Sergiu Băluțel, țambal: Constantin Dumitrache, nai: Aurel Popescu, voce: Daniel Turică și Ancuța Duca, taragot: Gheorghe Popa) precum și componența instrumentală urmând cu succes linia tradițională.

Atelierul de muzică contemporană „**ARCHAEUS**”, rămas fidel crezului de a propaga cele mai diverse tendințe, orientări și tehnici de compoziție din creația camerală (preponderent românească), a inițiat, în cea de-a treia seară a Galei, un arc peste timp, interesanta rută în zig-zag a „călătorilor” Anca Vartolomei (violoncel), Rodica Dănceanu (claviaturi), Ion Nedelciu (clarinet), ^aerban Novac (fagot), Dorin Gliga (oboi), Marius Lăcraru (vioară) și Alexandru Matei (percuție) conduși de compozitorul Liviu Dănceanu alternând popasurile făcute în componistica autohtonă cu cele din literatura universală de gen. Parcurgând, în această ordine mozaicată dar deloc aleatoare, texte muzicale de Macarie Ieromonahul, Liviu Dănceanu, ^atefan Niculescu, Ioan Căianu, J.S. Bach, Joe Mc Coy, George Enescu, G.P. Palestrina, C. Nottara, Horia ^aurianu, Scott Joplin și iarăși de Liviu

Dănceanu, „**ARCHAEUS**” a reliefat interferențele acestor muzici aparent disjuncte ca intenționalitate stilistică spre a fi înțelese și apreciate ca atare de către publicul spectator.

În cea din urmă seară a Galei, corul de cameră „**PRELUDIU**” sub bagheta de maestru a lui Voicu Enăchescu a selectat din prolificul său repertoriu (de peste 300 de titluri) lucrări semnificative reprezentând orientări stilistice distincte, grupate în trei calupuri: madrigale laice, lucrări cu caracter religios (din literatura muzicală universală și românească) și piese autohtone de inspirație folclorică. Gândită ca un climax al întregii Gale din punctul de vedere al afluenței spectatorilor (aspect care avea să fie confirmat de realitate), evoluția rafinată a “Preludiului” a generat, în ambianța intimă a holului central al instituției, o comunicare interactivă de cea mai bună calitate. Înconjurat efectiv de cor, publicul a fost martorul unei explozii antrenante de bună dispoziție, parcurgând însă și treptele unei reculegeri sincere, așa cum însăși umanitatea este prinsă în tranzitul permanent dintre profan și sacru. Clădirea sonoră în care a fost invitat să pătrundă auditoriul a cuprins, în afara lucrărilor din program (J.S. Bach - *Aria*, Cl. Monteverdi – *O, primavera*, Th. Morley – *Now is the*

month of maying, R. Thompson - *Alleluia*, N. Lungu – *Iubite-voi, Doamne*, solist: Ciprian Mardare, S. Drăgoi – *Pre tine te lăudăm*, T. Jarda – *Mă luai, luai*, D.G. Kiriac – *Am umblat pădurile*, D. Buciu – *Trei cântece românești* și Gh. Danga – *Sârba pe loc*) nu mai puțin de cinci bisuri: *Ploaia* de Hronik, *The Colorado trail, My way*, două miniaturi care invitau la o incursiune în universul exotic sud-american – *Balia di Sehu* și *E mariposa*, pentru ca în final să accedem din nou către Divinitate prin intermediul unei superbe rugăciuni din repertoriul clasic rus: *Doamne, pe noi miluiește-ne* (solist: Marius Nine). Intonația fără cusur, virtuozitatea quasi-instrumentală și expresivitatea vocilor au fost, din nou, atributele de forță ale ansamblului, un veritabil organism coral care respiră unitar, reacționând sensibil la variatele sugestii gestuale al magicianului Voicu Enăchescu.

Cu certitudine, nu doar cronicarul acestor rânduri ci și numerosul public al manifestării își dorește ca această Gală să recidiveze în anii următori. Să devină ea însăși o tradiție în mediul cultural autohton, nu doar pentru noi, ci și pentru urmașii noștri de aceeași apartenență spirituală!

Revelație artistică

(Urmare din pag. 14)

Evident, artistul poporului Ion Voicu se afla în plină forță interpretativă dublată de o maturitate artistică. Am dat acest exemplu cu scopul de a evidenția calitățile tehnico-interpretative ale lui Alexandru Hamzea, motivat fiind de a-l introduce în repertoriul său și prezentat cu brio în fața concetățenilor săi.

A II-a piesă a concertului – *Suita de Jazz nr.2 pentru orchestră simfonică*, scrisă în anul 1938, de Dmitri Șostakovici și orchestrată de Gerard Mc Barney, cu secțiunile – Marș, Vals liric, Dans nr.1, Vals nr.1, Mica polcă, Vals nr.2, Dans nr.2, Final – s-au succedat într-un tempo alert cu exuberanță, zglobiu și de joc, fiind o încântare și destindere pentru public date de caracterul lucrării de largă popularitate.

Așadar întreaga prestație a colectivului Filarmonicii din Brașov a fost o revelație artistică de excepție, iar dirijorul Ilarion Ionescu Galați, aflându-se

la pupitru, a contribuit decisiv la nivelul calitativ al concertului.

Se cuvine să menționez faptul că de mai bine de două decenii sala Casei Armatei - având o acustică bună - a fost gazda acestor concerte simfonice ale Filarmonicii din Brașov ; ea își va fi încheiat misiunea sa de gazdă, o dată cu darea în folosință a noii săli, prin transformarea cinematografului Patria, urmare a deciziei fostului Ministru al Culturii – domnul prof. univ. doctor Adrian Iorgulescu, actualul Președinte al Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România și finalizarea acestui proiect prin implicarea directă a Edilului șef al Brașovului – domnul George Scripcaru.

Sper ca specialiștii – arhitecți și acusticieni – să se evidențieze printr-o lucrare de excepție – noul sediu al Filarmonicii - eficientă în timp, în folosul tuturor brașovenilor, un lăcaș de cultură înscris tradițiilor muzicale, iar sonoritățile oricărei lucrări din literatura muzicală universală și autohtonă, să fie în pas cu vremea, mai ales acum, în contextul EUROPEAN, din care face parte și ROMÂNIA.

Concurs internațional de dans clasic și contemporan

Evenimentul din acest an, a fost într-un perfect tandem cu vremea (meteorologic vorbind) de obicei probabilă, din păcate nu și acum, când au predominat norii, ploile, micile rafale de vânt, străbătute de câteva, prea puține reze de soare, dar cei drept fierbinți și luminoase. Astfel timp de patru seri, alături de o sală plină de iubitori ai dansului, baletomani sau pur și simplu curioși, l-am urmărit cu atenție și foarte multă răbdare. Iar după gongul final, l-aș putea concluziona astfel: uneori criticul este obligat prin condiția sa profesională să aleagă dintr-un noian de întâmplări, evoluții, interpretări, mai mult sau mai puțin reușite, ceea ce este într-adevăr relevant.

Asta cu atât mai mult cu cât este vorba de un concurs internațional de balet, singurul din țară, singurul unde tineri participanți se pot confrunța, își pot etala știința și talentul și de unde pot pleca cu recunoaștere, burse în străinătate, cu diplome, cu lauri, concurs organizat și găzduit de Sibiu prin Casa de Cultură a Municipiului și directorul Teatrului de Balet, Ovidiu Dragoman.

Deși nu este la început, el (concursul) aflându-se la a patra ediție consecutivă, trebuie să spun din capul locului, că logistica în ansamblul ei a lăsat de dorit, iar dezechilibrul între componența supranumerară a juriului (9) și numărul participanților (26) nu a ajutat deloc, creind o imagine inconfortabilă, cel puțin pentru cunoscători. Și dacă pot trece cu vederea faptul că Gala propriu zisă s-a prezentat oarecum dezlănat spre deosebire de anii precedenți când totul respira atmosfera unei sărbători a dansului, nu pot însă să înțeleg, prezența în concurs a unor amatori, ca să nu zic nechemate, dacă ar fi să amintesc doar cele două participante din Suedia.

Sigur este îmbucurător faptul că, față de anii trecuți s-a mărit numărul țărilor participante, adăugându-se României, Sloveniei, Belgiei, Japoniei, și SUA, Coreea și Suedia, dar nu oricum. Totuși nu mă voi referi mai mult la amănunte stângace, pentru că ce s-a

întâmplat dincolo de aceste neplăceri, pentru mine, este faptul că grație acestui concurs am avut ocazia să surprind și să fiu surprinsă de câteva apariții care au fost extrem de relevante, agreabile, spectaculoase chiar. Mă refer aici la coreeanka Lee Da Woon (premiul I juniori) o fermecătoare balerină cu o garnitură rară de calitate (ținută, corp, tehnică, eleganță, feminitate), de departe cea mai bună dintre toți; japoneza Risa Mochizuki (premiul I fete seniori) și partenerul ei japonezul Takahiro Tsubo (premiul I băieți juniori) frumos cuplu dansant în pas de deux-urile din "Coppelia" și "Corsarul", cunoștințe mai vechi, acum priviți cu reînnoită admirație; japonezii Motegi Kelichiro (premiul II seniori) și Netsu Satomi în pas de deux-urile din Flăcările Parisului: săritură înaltă, tehnică, viteză (el), delicatețe, gingășie, siguranță (ea), și o vizibilă transmitere a bucuriei de a dansa (amândoi) și româncă Cristina Dijmaru deținătoarea Grand Prix-ului din acest an – cu plasticitate, mobilitate, dăruire în tălmăcirea partiturilor din „Radio and Juliet” și „Don Quijote”, partener fiindu-i românul Bogdan Cănilă (locul 3 seniori). În ceea ce privește Gala, pe lângă laureați, care au

dansat fragmente din partiturile prezentate în concurs, au mai participat ca invitați speciali trei cupluri: Sergiu Brândușă și Beth Moore (SUA) – pas de deux din „Frumoasa...”: curat, corect, frumos; Coreea de Sud, Sen Yun Kim și Rubi Pronk în duet „Ploaia”: interesant, original, și românii Adela Sterp Crăciun și Gigel Ungureanu cu „Adagio” din baletul neoclasic „Lacul Lebedelor” al lui Gheorghe Iancu. Urmărindu-i, pot spune cu mâna pe inimă că marea vedetă a fost Adela Crăciun. Este atât de balerină, atât de dansantă, de expresivă, de tehnică, de elegantă, de rasată; are o linie impecabilă, brațe frumoase și cu fiecare fibră a corpului ei trece rampa ajungând la sufletele privitorilor. Așa da artistă.

A propos de laureați, mi-am amintit de ce spunea Corneille în Cidul "virtutea nu așteaptă numărul anilor". Se potrivește perfect aici. N-aș vrea să închei această cronică atipică fără să menționez că japonezii (majoritatea laureați), belgianca Jena De Roeck și Adela Crăciun sunt membrii ai Teatrului de Balet din Sibiu, teatru care cu excepția primei soliste Adela Crăciun venită de la OMB, i-a familiarizat pe toți cu scena și publicul; le-a îndulcit trercul, le-a oferit suport educațional și multe ocazii de îmbogățire a experienței, atât de vitale în profesia lor.

Așa că bravo lui, Teatrului de Balet din Sibiu și felicitări medaliaților. În ciuda disonanțelor din acest an, personal aștept cu emoție Ediția a V-a a Concursului ce va avea loc vara viitoare, când strălucirea soarelui și infinitul luminii îi va reda și de ce nu, adăuga noi trepte valorii și recunoașterii de care deja se bucură în lume.

Doina MOGA

JAZZ NAPOCENSIS 2011

Florian LUNGU

Regretând indisponibilitatea de a urmări „**Green Hours Jazz Fest**” (ediția a III-a, 19 – 22 mai), m-am numărat printre fericiții participanți la cea de a XIV-a ediție a **Festivalului Internațional Studentesc „Jazz Napocensis”** derulat la Cluj în zilele de 23, 24 și 25 mai și beneficiind din partea publicului de o numeroasă asistență. Girat cu autoritate de **Adam Laszlo**, directorul **Căminului Cultural al Studenților** (lăcaș care a găzduit ca de fiecare dată primăvara)

sărbătoare muzicală și care a răspuns de buna ei organizare, cu sprijinul **Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, al Autorității Naționale Pentru Sport și Tineret**, totodată evidențiind amprenta de profesionalism, ardentul patos și dăruirea necondiționată investite de omniprezenta **Ștefan Vannai** atât în selecția artiștilor urcați pe podium, cât și în desfășurarea – act

cu act – a acestei ample manifestări, „**Jazz Napocensis**” s-a impus și cu acest prilej drept cel mai pregnant și cuprinzător eveniment de gen, în entuziastul ambient cultural ce marchează lumea studențimii române. Altfel spus, un generos dar (cu intrare liberă) pentru publicul meloman transilvan, de o recunoscută receptivitate în proximitatea artei autentice! Mai mult decât atât, confruntarea liberă a valorilor – firească grație perindării scenice a unor interpreți reprezentând generații, preocupări stilistice, tendințe și orientări estetice diferite, din țară și de peste hotare – a îmbrăcat și atributul propriu-zis al emulației, al competiției efective cu juriu și premii – și în această ordine de idei ne întrebăm dacă nu ar fi oportună includerea sa pe generic, de pildă prin formula „festival – concurs”... Demnă de laudă s-a arătat a fi, de asemenea, modalitatea de ordonare / compartimentare a recitalurilor (ideea aparținându-i desigur, aceluiași inventiv **Ștefan Vannai**). Astfel, spectacolul din 23 mai a avut ca denotație „**Seara George Gershwin**”, cuprinzând interpretarea celebrei „Rhapsody In Blue” de către admirabila pianistă **Olga Kleiankina** (SUA) împreună cu Orchestra **Academiei de Muzică „Gheorghe Dima”** sub bagheta dirijorului **Matei Pop**, acest atractiv moment de jazz simfonic constituindu-se drept o semnificativă „copertă de început” a Festivalului; a fost urmat de evoluțiile grupurilor clujene

Ștefan Vannai

„**Jump**” (soliste vocale – **Alice Pocnet** și **Mădălina Costin**) și „**Trio Andreas**”, seara fiind încheiată apoteotic de un trinom vocal-instrumental de înaltă calitate, ce i-a reunit pe pianistul - compozitor - profesor doctor **Mircea Tiberian**, pe vocalista - profesoară **Luiza Zan** și pe saxofonistul - flautist timișorean **Liviu Butoi**.

Prezentată ca și prima seară, de eruditul profesor, poet și eseist **Virgil Mihaiu**, întâlnirea cu publicul din data de 24 mai, a constituit „seara cea mai lungă” – intitulată de altfel „**Maraton Jazz**”. Aplauzele au răsplătit recitalurile susținute de **Big band-ul clujean GAIO** ce activează de aproape trei decenii, tot din orașul gazdă prezențele altor tinere grupuri precum „**Area Blue**”, „**Hot Vocal Jazz Quartet**”, „**Transilvania Brass**”, apoi din lași de talentata pianistă și vocalistă **Ina Cristea**, urmată de un remarcabil combo austriac, cel numit „**Jan Kopcak Quartet**” din Graz și, aducând cu sine ștafeta permanentelor succese anterioare, trio-ul de masteranzi de la Clasa de Jazz a **Universității Naționale de Muzică din capitală**, numit „**Nadia Trohin and Friends**”.

Seara-epilog, de miercuri 25 mai, a fost la rândul ei personalizată printr-un titlu sui generis, „**Body And Soul Treatment by Dr. Jazz**”, regalându-i pe spectatorii invitați în primitoarea sală „Europa” (ornată cu reușite fotografii de jazzmani atârinate... din tavan, precum se vede în poza alăturată) cu minunate secvențe video-audio din universul genului reunite sub genericul „Jazz-ul, muzica secolului XXI”, episoade selectate din colecția proprie, de către medicul meloman **Mircea Cazacu** (de la Clubul „**Dr. Jazz**”). Și pentru ca toți iubitorii acestui compartiment al artei sunetelor să se despartă prieteni, permanentizând amintiri cât mai agreabile, în final a mai fost oferită o audiție/vizionare cu titlul „Umorul în jazz”.

Ei bine, de magnetismul muzicii nu se scapă cu una, cu două, așa că a existat încă o prelungire sau mai bine zis, o extensie: în seara de 26 mai, la **Școala de Artă „Tudor Jarda”** a avut loc Festivitatea de premiere a **Concursului debutanților**, iar subsemnatul a argumentat cu ilustrații video și audio conferința „Performanțe de virtuozitate în jazz-ul mondial”.

Rândurile de mai sus ar fi putut fi prefațate de un alt titlu – „Oameni care sfințesc locul”, sintagmă ce îi vizează pe acei admirabili promotori ai artelor, ca directorul **Adam Laszlo**, muzicianul regizor **Ștefan Vannai** și împreună cu ei, neobosita echipă care a asigurat buna funcționare în toate articulațiile, a complicatului mecanism organizatoric care a fost, este și va fi un veritabil Festival de Jazz!

Prețuirea Maeștrilor

Octavian URSULESCU

Am mai scris și în alte rânduri despre diferența, de la cer la pământ, între modul în care sunt priviți și primiți artiștii la noi, astăzi (precizare necesară, fiindcă lucrurile s-au degradat în timp, după 1989), în comparație cu Republica Moldova. O nouă ocazie de a constata ce înseamnă cu adevărat prețuire față de Maeștrii muzicii am avut asistând, în Palatul Național din Chișinău, la concertul aniversar “Muzica-armonia și sensul vieții mele”, sărbătorindu-l la împlinirea a 60 de ani pe compozitorul și dirijorul Gheorghe Mustea. Ați citit bine, 60, nu 70 sau 80, deci este vorba de un muzician în plină putere și forță creatoare (a dirijat timp de 4 ore, cu vervă și umor). S-a gândit cineva, în România, să-i cinstească în vreun fel pe nonagenarii Camelia Dăscălescu și Temistocle Popa, li s-au conferit distincțiile meritate, au fost făcuți Cetățeni de onoare? Nici vorbă de așa ceva, nu avem noi timp de artiștii de valoare...Cugetam cu amărăciune la toate astea văzând mesajele și coșurile de flori primite de Gheorghe Mustea de la președintele (interimar) al Republicii Moldova, Marian Lupu, de la primarul Chișinăului, Dorin Chirtoacă (acesta i-a conferit chiar pe scenă însemnele de Cetățean de onoare!), de la miniștri (Valentina Buliga și ministrul culturii, Boris Foțșă), colegi de breaslă (Maria Bieșu), directorul Radio-Moldova, Alexandru Dorogan, sau oameni simpli. Anunțat în oraș prin panouri uriașe, evenimentul a fost realizat sub patronajul Guvernului Republicii Moldova, având ca partener oficial Primăria municipiului Chișinău. Gazdă a fost “Moldova-Concert” (director general Valentin Goga), iar organizatori Compania publică “Teleradio-Moldova” și Societatea culturală “Muzicounivers” (ca de obicei, impresarul Nicolae Dumbravă a gândit totul în cele mai mici detalii). Cum la Chișinău respectul față de public și de artiști n-a dispărut, o întreagă echipă tehnică a făcut evenimentul fără cusur: inginer de sunet Nicolae Grigoruță, regia de lumini Lulia Munteanu, decorarea scenei Iurie Matei, producție scenică Alexandru Mariancic. La noi, la Sala Palatului, nu se pune nici măcar o pânză colorată pe fundal, în ciuda chiriei exorbitante...

Binecunoscut și în România (a dirijat deseori la noi), Gheorghe Mustea este o personalitate plurivalentă. Din 1989 este director artistic și prim-dirijor al Orchestrei simfonice naționale a IPNA Compania “Tele-radio Moldova”, iar din 2005 – profesor universitar la Academia de muzică, teatru și arte plastice. A fost dirijor al Orchestrei simfonice a Filarmonicii de stat din Moldova, conduce Master-Classes internaționale de

Fuego

dirijat simfonic la Manfredonia (Italia), face parte din Consiliul de conducere al U. C. M din Moldova, iar din 2004 este și membru al U. C. M. R. Vorbeam de recunoaștere și respect, iar pentru a întări cele spuse iată ce putem citi în bogatul CV al muzicianului: Maestru Emerit în Artă, artist al poporului, laureat al Premiului de stat, Cavaler al Ordinului Republicii, doctor honoris causa al Universității de studii aplicate din Moldova, membru corespondent al Academiei de științe a Moldovei!

Prezentat sobru de Valeriu Mîrza, vicepreședinte al Centrului creștin-ortodox “Ștefan cel Mare și Sfânt și Sf. Teodora de la Sihla”, spectacolul a debutat, impresionant, cu un fragment din Concertul nr. 2 pentru orchestră, cu cei 82 de instrumentiști din Orchestra simfonică națională a Companiei publice “Tele-radio Moldova”, orchestra prezidențială a Republicii Moldova, orchestra model a Ministerului afacerilor interne. Evident, s-au cântat câteva zeci de compoziții ale sărbătoritului, din toate genurile muzicale, primul segment fiind rezervat muzicii clasice. Gheorghe Mustea a obținut, la Institutul de stat de arte “Gavriil Musicescu”, licența în interpretare muzicală (flaut), apoi în compoziție, orchestrație, dirijat simfonic și operă, urmând un stagiul de dirijat simfonic la Orchestra simfonică academică a Filarmonicii “Dmitri

Șostakovici” din Sankt-Petersburg. Dar, în tinerețe a slujit cu egal talent folclorul, pe care nu l-a uitat nici astăzi: a fost, de la 18 ani, membru (nai, ocarină, fluier, drâmbă, ș. a.) al orchestrei ansamblului de dansuri populare “Joc”, cu care a efectuat turnee în zeci de țări. A participat, ca interpret și compozitor, la marele festival internațional de folclor din Norvegia, iar între 1976-1978 a fost director muzical și dirijor al orchestrei ansamblului “Joc”.

Programul a fost variat și foarte bine gândit: “Balada Moldovei” (Angelina Arti), “Baladă pentru nai” (Marin Gheras), “Italia” (Igor Țurcanu), “Istoria prieteniei” (solo sax alto Alexandru Litvin), aria lui Lăpușneanu, “Pe lumea asta cât or să mai fie” (basul Vasile Cojocar). Pentru opera “Alexandru Lăpușneanu”, Gh. Mustea a fost laureat al Premiului de stat al Moldovei și al festivalului “Florar”. Au urmat “La movila măgurii” (solo acordeon Vitalie Advahov), “Baștina”, tema filmului “Onis și Profir” (la vioară artistul poporului Nicolae Botgros), “Trei mari iubiri” (tenorul Mihai Munteanu), “Hora dragostei” (virtuozul naist Vasile Iovu), un “Marș” în primă audiere. Foarte gustate au fost cele două “colaborări” ale maestrului cu doi celebri compozitori: “Un dente guasto e gelato”, lucrare neterminată de Mozart și finisată de Mustea (solist

Roberto Luparelli), și “Duetul pisicilor” de Rossini, orchestrație Mustea, cu Lilia Șolomei și Zarui Vardanian (de altfel, între sponsorii evenimentului s-a numărat și Asociația oamenilor de afaceri armeni). În prima parte au existat și două gustate momente coregrafice: “Meditație”, temă din filmul “Onis și Profir” (la pian Ilinca Vartic), cu balerini Cristina și Alexei Terentiev, și “Alla turca”, piesă instrumentală pentru două nairi (Marin și Alexandru Gheras), pe ritmuri orientale, cu “Show balet Flash”.

În partea a doua a concertului am regăsit o parte din șlagărele cuprinse în impresionanta casetă cu 3 CD-uri și un DVD, editată de “Tele-radio Moldova” sub patronajul congresului Azerilor din Republica Moldova, președinte Vugar Novruzov. După un “Vals” din spectacolul “Marseilleza” (reîntâlnire cu reputații dansatori de la clubul de dans sportiv “Codreanca”), a început parada melodiilor fredonate de întreaga sală: “Aici e țara mea” (cu micuțul de 12 ani Ștefan Roșcovan), “Aș vrea să fiu” (cu mama acestuia, Angela Cabari), “Cântecul regelui de oftigă”, din spectacolul “Motanul încălțat”, cu Mircea Zgherea (actor acompaniindu-se la chitară), “Adaggio” (Margareta Ivănuș), “Carul mare” (Gheorghe Țopa), “Ce-avem mai sfânt” (Ana Cernicova), “Iubirea noastră, florile” (Corina Țepeș și Constantin Burlacu), “Moara” și “Dalbe flori de măr” (sensibil colind de Paști) cu duetul “Acord”, “Cânt al țării mele nume” și “Adio” (Anișoara Puică). O altă îndrăgită vedetă de dincolo de Prut, Alexandru Lozanciuc, a dat viață melodiilor “Doar femeia” și “Lăcrămioara-n primăvară”; aceasta din urmă a fost dorită pe CD în interpretarea lui Dan Spătaru, dar din păcate nu s-a putut găsi înregistrarea. Aureolat de succesul european (unde se vorbește de “fenomenul pop din Moldova”) al melodiei sale “I Don’t Wanna Miss You”, “megastarul” Cătălin Josan a cântat “Poveste” și “Fetele-n Moldova”. Cu ovații a fost primit Fuego, vedetă uriașă la Chișinău; el a dat viață în maniera sa inconfundabilă cântecelor “Dragă spectator” (acompaniat la pian de fratele sărbătoritului, Andrei Mustea) și “Lăsa-i apa de izvor”. Demn de subliniat este faptul că toate creațiile lui Gheorghe Mustea sunt scrise pe poezie de valoare, semnată George Bacovia, Veronica Micle, Grigore Vieru, Dumitru Matcovschi, Iulian Filip, Ion Hadîrcă. Finalul a fost unul vesel, plin de viață și antren, cu toți participanții interpretând “O melodie de noroc”, alături de un Gheorghe Mustea dirijând aproape acoperit cu flori!

Cătălin Josan

Succes pe BROADWAY!

Letiția SIMA

Imediat după încheierea Stagiunii 2010-2011 a Operei Comice pentru Copii, marcată de premiera musicalului „Scufița Roșie” de Roman Vlad, adaptare după Frații Grimm, în regia (o altă premieră!) Stelei Popescu, trupa de artiști, în frunte cu directorul Smaranda Oțeanu-Bunea, a fost invitată într-un turneu în SUA. Guest Star a fost marea actriță Stela Popescu distinsă recent cu Premiul de Excelență la cea de-a IX-a ediție a Festivalului Comediei Românești - festCO 2011.

Artiștii Operei Comice (Rodica Ocheseanu, Gabriela Daha, Eugen Voicu, Vicențiu Țăranu, Vali Racoveanu, Daniel Filipescu, Andrei Lazăr) au susținut pe scena TOWN HALL, una dintre cele mai faimoase săli de spectacole de pe Broadway, musicalul „O Noapte Furtunoasă” de Roman Vlad, după I.L.Caragiale. Spectacolul a fost tradus în limba engleză, iar titlul afișului – „A Stormy Night”. Pe aceeași scenă a urcat și actrița Stela Popescu, partitura sa muzicală intitulată „Povești pentru femei” având un mare succes. Spectatorii, marea majoritate români, i-au aplaudat minute-n șir pe artiștii români, care s-au prezentat la cel mai înalt nivel. Aceștia au mai susținut la New York și la Connecticut încă patru reprezentații cu „Nopatea Furtunoasă” și cu spectacolul de muzică și dans „Primăvara Magnoliilor”, un mozaic muzical-coregrafic, cu șlagăre românești și internaționale, cu arii celebre de operă, cântonete și dansuri incendiare.

Foarte modernă, cu o arhitectură impresionantă și o acustică de excepție, TOWN HALL (1.500 de locuri) de pe Broadway (123 West 43rd street) a fost inaugurată oficial pe 12 ianuarie 1921, ca

sediul al unei organizații de educație, învățământ și politică și loc preferat de întâlnire a protipendadei vremii. După primul război mondial a devenit o sală de spectacole unde cei mai importanți artiști și muzicieni au început să concerteze. Multă vreme, TOWN HALL și-a disputat supremația cu celebra CARNEGIE HALL. Este suficient să enumerăm doar câteva nume care au evoluat pe această scenă pentru a realiza importanța și notorietatea acestei săli: compozitorul GEORGE

Smaranda Oțeanu-Bunea, Stela Popescu

ENESCU, John McCormack, Feodor Șaliapin, Serghei Rahmaninov, Lord Yehudi Menuhin, balerinul Rudolf Nureyev și alți zeci de artiști, trupe, formații muzicale. Tot aici au ținut discursuri Alexandra Tolstoi, sora celebrului scriitor, președintele SUA Richard Nixon și Eleanor Roosevelt, soția unui alt președinte al SUA, .

În cadrul aceleiași stagiuni în care au evoluat și artiștii români, capete de afiș la TOWN HALL erau Sylvie Vartan (spectacolul programat pe 27 iulie a fost declarat SOLD OUT cu două luni înainte!), Dee Dee Bridgewater sau vedete consacrate ale Broadway-ului, Kelli O'Hara, Linda Eder, Sima Bina sau Jeff Harnar și Andrea Marcovicci.

Mondo pop

ROTON ȘI WARNER MUSIC GROUP. Casa de Discuri Roton reprezintă acum la nivel local catalogul Warner Music. Roton România urmează să susțină exploatarea catalogului Warner prin label-ul Green Tree Records. În paralel cu administrarea și promovarea lansărilor fizice, Roton se va implica în promovarea concertelor aduse prin Warner Music și partenerii săi din România, dar și în vânzarea online a înregistrărilor din catalogul internațional, prin www.MusicNonStop.ro și platformele partenere. În același timp, semnarea acestui contract deschide noi piețe pentru muzica românească, Warner Music având puterea și disponibilitatea de a o promova în teritoriile în care activează. Astfel, artiștii Roton vor fi din această vară mai prezenți în întreaga lume.

LENNY KRAVITZ. Va lansa noul album intitulat „Black and White America”, alături de Roadrunner Records. După trei ani de pauză, cântărețul revine cu un album înregistrat în Bahamas și Paris, cu influențe rock și funk. Cele 16 melodii sunt produse, scrise și aranjate de el. Albumul intră pe piața muzicală după opt producții anterioare și peste 35 de milioane de unități vândute. Muzica lui este influențată în mare măsură de curentele soul, rock și funk din anii '60 - '70. Din 1999 până în 2002 a câștigat patru premii Grammy.

Taylor Swift a câștigat cel mai important premiu la gala de decernare a Academy of Country Music Awards. Artista a plecat acasă cu premiul pentru **Artistul Anului**. Este pentru prima dată când Taylor Swift câștigă această distincție, deși în trecut a mai fost răsplătită cu premii CMA, Grammy, American Music Awards sau MTV. Artista în vârstă de 21 de ani a „transformat muzica country în ceva cool și la îndemâna publicului larg”. Academia de Muzică Country i-a acordat lui Taylor premiul Jim Reeves pentru „contribuția sa la promovarea muzicii country în întreaga lume”.

Taylor Swift

Academy of Country Music Awards sau MTV. Artista în vârstă de 21 de ani a „transformat muzica country în ceva cool și la îndemâna publicului larg”. Academia de Muzică Country i-a acordat lui Taylor premiul Jim Reeves pentru „contribuția sa la promovarea muzicii country în întreaga lume”.

RED HOT CHILI PEPPERS. Formația care a câștigat numeroase Discuri de Platină și premii Grammy, va lansa cel de-al 10-lea album de studio, „I'm

with you”, alături de Warner Bros. Records. Materialul a fost produs de către Rick Rubin, cel care a lucrat și precedentele 5 albume ale trupei – „Stadium Arcadium”, „By the Way”, „Californication”, „One Hot Minute” și „Blood Sugar Sex Magik”. Una dintre cele mai de succes trupe rock din istorie, Red Hot Chili Peppers a vândut peste 60 de milioane de albume și deține mai multe recorduri muzicale, toate învârtindu-se în jurul atât de râvnitei poziții 1 din topuri.

TORI AMOS. Își lansează albumul de debut la Deutsche Grammophon, cel mai mare label de muzică clasică din lume - **Night Of Hunters**. Marea artistă, câștigătoare a numeroase discuri de platină în carieră, își continuă lista impresionantă de înregistrări cu această

colecție de piese ale secolului 21, inspirate de piese clasice din ultimii 400 de ani. Cu peste 12 milioane de albume vândute în întreaga lume și mai multe nominalizări la premiile Grammy, **Tori Amos** este una dintre cele mai de succes și influente artiste ale generației sale. Este implicată în acțiuni umanitare, este co-fondatoare a RAINN (Rețeaua Națională Împotriva Violului, Abuzului și Incestului), care este cea mai mare organizație ce luptă împotriva agresiunii sexuale din Statele Unite.

Tori Amos

YES. Al 20-lea LP din cariera lor muzicală, **FLY FROM HERE**, a fost îndelung așteptat și reinstaurează colaborarea cu celebrul producător Trevor Horn, cel cu care au lucrat și în 2001 la „Magnification and marks”, cel care a produs și 90125, dar a și cântat alături de trupă pe albumul **DRAMA** din 1980. Componenta actuală îi reunește pe Benoit David – aflat la prima colaborare cu YES în calitate de vocalist, Steve Howe chitară /vocal, Chris Squire bass/vocal și membru fondator, Geoff Downes la clape și Alan White la tobe. Totodată acest nou album YES îl readuce în echipă și pe Roger Dean, creator al unor coperti memorabile ale albumelor formației. Referitor la **FLY FROM HERE**, Chris Squire afirmă că reprezintă quintesența muzicii Yes din anii '70 și '80 prinsă într-un sound actual. Apărută în 1968, formația YES a traversat 40 de ani de carieră în care a redefinit granițele muzicii art-rock. A vândut aproape 50 de milioane de albume în lumea întreagă și continuă să îmbogățească rockul progresiv.

Lady GaGa. Videoclipul piesei **The Edge Of Glory**, cel mai nou single semnat Lady GaGa, este regizat de Haus of GaGa, echipa de creație a artistei. Scris de Lady GaGa, cel de-al treilea single de pe noul album al cântăreței (care a devenit albumul cu cele mai rapide vânzări în acest an) a debutat pe locul 3 în topul Billboard Hot 100, devenind cel de-al zecelea hit consecutiv de Top 10 al lui Lady GaGa. Revista NME a scris despre single: „cât se poate de simplu, un Moment Pop Extraordinar”. Albumul „Born This Way”, lansat pe 23 mai, s-a vândut în peste 4 milioane de exemplare în întreaga lume, făcându-i pe cei de la revista Rolling Stone să scrie despre GaGa că este „o vizionară a genului pop”.

“SONGS FOR JAPAN”. Alăturându-se celor care participă la acțiunile umanitare de strângere de fonduri pentru ajutorarea victimelor catastrofei din Japonia, Universal Music (împreună cu Sony Music și EMI) lansează, în format digital, compilația **Songs For Japan**. 38 dintre cei mai renumiți artiști ai muzicii contemporane, între care **U2, Lady Gaga, Rihanna, Madonna, Bon Jovi, Queen, Sting, Justin Bieber**, au colaborat pentru lansarea globală a albumului caritabil - **Songs For Japan**. Toate profiturile vor fi donate **Crucii Roșii** din Japonia.

VRĂJITORUL DIN OZ - ANDREW LLOYD WEBBER. Albumul cu noua producție a **Vrăjitorului din Oz**, semnată **Andrew Lloyd Webber**, cu 24 de piese, cuprinde cele mai îndrăgite melodii din filmul câștigător al premiului Oscar, precum și melodii noi compuse de **Andrew Lloyd Webber** și **Tim Rice**. **Vrăjitorul din Oz** include întreaga distribuție a noii producții, printre care artiști ca Michael Crawford și Danielle Hope.

Mihai ANTON

„Săgetătorul” a ales... „nemărginirea”

Aula Palatului Cantacuzino a îmbrăcat din nou zăbrălnicul negru, spre a primi pentru ultima oară în cercul colegilor din UCMR pe compozitorul, interpretul și profesorul Cornel Fugaru, unul dintre exponenții cei mai de seamă a muzicii ușoare românești contemporane. Am însă ferma convingere că „Bebe Fugaru” a pătruns **definitiv** în inimile noastre, de la copii la vârstnici, fiindcă șiragul melodiilor sale de succes s-au transformat de mult în veritabile șlagăre, unele cu rezonanță internațională.

L-am cunoscut încă de pe băncile Conservatorului, care sărbătorește centenarul fondării sale în 1964. era un lider al generației tinere, conducea formația *Sincron*, compunea, cânta și dansa ca un profesionist al tuturor acestor arte, încât nu puteai să nu-l îndrăgești de la prima întâlnire. Nu a făcut Liceul de Muzică, dar a fost descoperit de diriginta clasele de la Liceul *Matei Basarab* (nimeni alta decât soția lui Victor Giuleanu) care l-a trimis la cursurile de pregătire a aspiranților la arta sunetelor, C. Fugaru reușind la concursul din Conservator cu **brío**. Nu aș spune că a fost un fericit al soartei: a fost dat afară din TVR fiindcă îndrăznise să cânte *live*, un rock în limba engleză – îndrăzneală de neiertat la comuniști. A luat Marele Premiu la Mamaia cu *Ave Maria*, o piesă „religioasă” (de rezonanță catolică) ce nu s-a dovedit pe placul *ateilor* oficiali. Dar șlagărele lui Bebe Fugaru au început să curgă, de la *Eu cred în dragoste*, *De n-ai fi fost tu*, *Am ales nemărginirea*, *În urma ta*, *Hai, spune-mi*, *Doar marea*, *A venit toamna* până la muzica filmelor *Fata morgana*, *Bal în poiana zimbrilor*, *Cântec pentru fiul meu*. Iar când „Săgetătorul” (Bebe Fugaru) și-a întâlnit la Praga „Berbecul” (Mirela Fugaru) s-a născut Festivalul Internațional al cântecului pentru copii „Steaua de aur”, care în anii 2001/ 2002 a „măturat” toate manifestările pentru cei mici din lume. Cornel Fugaru avea un simț al

ritmului contemporan **singular**, o melodie originală ușor de memorat, o subtilitate a muzicii pe la de la Ion Vasilescu și H. Mălineanu nici un alt compozitor român nu a egalat-o. A avut însă „defectul” modestiei pe care i l-au descoperit Corina Chiriac și Margareta Pâslaru, Gabriel Cotabiță și Dan Spătaru, Monica Anghel și Anda Călugăreanu, precum și toată generația din pragul secolului XXI.

„Bebe Fugaru” ne va lipsi mereu din mijlocul nostru, fiindcă vivacitatea temperamentului său aducea fericirea!

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Viorel COSMA

N.B. În după amiaza zilei de 14 iulie 2011, trupul neînsuflit al compozitorului Cornel Fugaru a fost depus la sediul Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România din Calea Victoriei 141, unde au rostit cuvinte de prețuire colegii/ compozitorii George Natsis, Ionel Tudor și Mircea Drăgan, dar și oamenii de radio Dragoș Șeuleanu și Gabriela Scraba. Îndurerata sa soția, scriitoarea, poeta și interpreta Mirela Fugaru, a evocat ultimele clipe ale muzicianului.

FUGAR(U) PRIN LUMEA MARE

Știu aproape cu toții, familie, prieteni, colegi de breaslă și oameni foarte apropiați, că sfârșitul îi e aproape, apoi că a devenit iminent, dar (tot) nu vroiau să creadă în ruptul capului. Nu se putea ca un om atât de tonic și plin de viață, atât de modest, sensibil și sentimental, un om atât de bun, un muzician desăvârșit și un artist remarcabil ar fi putut să nu se mai afle curând printre noi! Personal, am crezut că voi avea timp să termin cea de-a doua carte dedicată lui (prima, „FUGAR(U) prin lumea muzicii” a fost lansată pe 29 noiembrie 2004 cu ocazia aniversării a 40 de ani de la debutul cu formația „SINCRON”), o biografie inclusă, așa cum merită în Colecția „Patrimoniul Cultural Național” al Editurii Biblioteca Bucureștilor (Biblioteca Metropolitană București). Timpul însă nu așteaptă pe nimeni...

alături de soția sa, Mirela Fugaru

Pe 13 iulie - zi cu ghinion și "cifră" care nu-i plăcea deloc, compozitorul, cântărețul și artistul Cornel - Bebe Fugaru ne-a părăsit. Nu el "a ales nemărginirea", ci ea l-a ales pe el. Lansată cu 30 de ani în urmă, melodia "Am ales nemărginirea" compusă și interpretată de Cornel Fugaru, pe versurile Corinei Brăneanu a dat titlul unui mini-album "in memoriam" pe care Mirela Fugaru l-a oferit în Aula Palatului Cantacuzino - sediul Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România. Acolo unde Cornel Fugaru a poposit pentru o ultimă dată, "acasă". Pentru Creatorul de Șlagăre "Casa cu lei" sau "Muzeul Enescu" era ca o a doua casă, dar era și locul de unde, cu aproape un an în urmă, îl condusesese tot pe ultimul drum pe marele său prieten, compozitorul Anton Șuteu. Și a murit tot într-o "zi cu ghinion", pe 13 septembrie 2010...

"Până în urmă cu doar câteva săptămâni a fost extrem de activ, era un om căruia îi plăcea viața, noi l-am perceput întotdeauna ca pe o persoană puternică și tonică. Tocmai de aceea, boala ne-a luat pe toți prin surprindere. În aceste momente, toți colegii de breaslă ne gândim la soția sa, Mirela care l-a iubit extrem de mult pe Cornel. Din păcate, mult prea devreme pentru noi, prietenul nostru Bebe a ales nemărginirea. Dumnezeu să-l odihnească" - a declarat Adrian Iorgulescu, președintele UCMR. "Am avut privilegiul de a avea alături un om dotat cu o enormă generozitate, un om cu un suflet deschis și extrem de vesel, tonic, dar care avea și o zonă lirică, nostalgică. Aceste două elemente cred că îi caracterizează și creația. A fost un talent deosebit, debordant, care toată viața a slujit arta muzicală românească".

regreții Anton Șuteu și Cornel Fugaru

București (1966), a fost liderul formației "SINCRO" care a făcut... revoluție la începutul anilor '60, a cântat, a colaborat și a compus sute de melodii pentru cei mai

valoroși interpreți de muzică ușoară, a compus muzică de jazz, muzică pentru filme de animație, filme de scurt și lung metraj, muzică pentru teatru și film de televiziune, a fost recompensat cu zeci de premii, trofee și distincții în țară și în străinătate.

În ultimii ani, după succesul de la începutul anilor 2000 cu Festivalul Internațional al Cântecului pentru Copii și Adolescenți "STEAUA DE AUR" (FIDOF - Federația Internațională a Organizatorilor de Festivaluri l-a declarat în premieră, trei ani consecutiv, "Cel mai bun festival al anului"!), eveniment inițiat și organizat la Palatul Național al Copiilor din București împreună cu soția sa Mirela Fugaru, prolificul compozitor a devenit un autentic promotor al tinerelor talente. Alături de soția sa, un textier remarcabil (se ne amintim doar titluri precum "Ave Maria" - Gabriel Cotabiță, trofeul Festivalului de la Mamaia, 1990 sau "Spune-mi" - Monica Anghel, una dintre cele mai laureate și premiate compoziții la Festivaluri Naționale și Internaționale, 1995), acesta a compus muzică pentru copii și a pregătit copii și tineri care au devenit și cu siguranță vor deveni "nume" și mai ales "voci" ale muzicii ușoare românești.

Tristețea, durerea și mai ales revolta care ne-a

cuprins de la auzul îngrozitoare și implacabilei vești sosită în mijlocul unei zile toride de vară se încăpățânează să nu ne părăsească pe niciunul dintre cei care l-au cunoscut, care l-au ascultat vorbind sau cântând sau care i-au fredonat cântecele nemuritoare și "nemărginite". Astfel de sentimente nu pot fi exprimate în cuvinte, dar pot fi redade în premonitoriile versuri scrise de Mirela Fugaru pentru melodia "Unde sunteți, dragii mei", piesă compusă și interpretată în 1993 de Cornel Fugaru. Deloc întâmplător aceasta a fost aleasă, cu titlul "ADIO, PRIETENE", pentru începutul și finalul albumului "Am ales nemărginirea - in memoriam, Cornel Fugaru" și a răsunat în Aula Palatului Cantacuzino, gazdă pentru ultima dată a trupului marelui compozitor și pentru totdeauna a spiritului său: **"S-a mai frânt un om în moarte, / S-a mai stins o stea pe cer, / Viața merge mai departe / Spre un infinit mister / S-a mai dus un suflet mare / Și-am rămas tot mai stingher / Tot mai tare azi mă doare / Lipsa celor care pier / Unde sunteți, dragii mei? / Unde rătăciți prin astre? / Voi, ce-ați ascultat / Chemarea depărtărilor albastre / Unde sunteți, dragii mei? / Dorul vostru mă sfârșește / Azi, când pe pământul nostru / Lanul crucilor tot crește, crește... / Doamne ajută-mi să fiu tare / Să mai pot să-i pomenesc / Să mai aprind o lumânare / Până ajung să-i întâlnesc / Adio, prieteni!"**...

ADIO CORNELIU, BEBIȚĂ, BEBE, CORNEL FUGARU!

Oana GEORGESCU

JON BON JOVI, profesionistul

Oana **GEORGESCU**

Prezența la București a rockerului Jon Bon Jovi a adunat peste 55.000 de fani din România, cât și din Bulgaria, Serbia, Ungaria, SUA și Israel, care au fost veritabili "backing vocals" vreme de 180 de minute. Show-ul poate fi considerat deja evenimentul muzical al anului. În ciuda caniculei, în ziua concertului pe care Bon Jovi l-a susținut în Piața Constituției nu aveai loc să arunci un ac cu mai bine de două ore înainte. În deschidere au avut loc recitalurile trupelor românești "QuantiQ" și "Stillborn", alese de organizatori D&D East Entertainment în urma unui concurs. Și dacă remarcam nu demult, cu uimire (pentru noi, românii), punctualitatea și profesionalismul marelui interpret Demis Roussos, care a concertat la Sala Palatului din București, iată că și artiștii americani au dovedit o punctualitate dezarmantă. La ora 20 fix au urcat pe scenă cei cinci fantastici: Jon Bon Jovi (voce, chitară), Richie Sambora (chitară, backing vocals), Tico Torres (tobe, percuție), David Bryan (clape, pian, backing vocals) și Hugh McDonald (bas, backing vocals). Deși suferise la începutul lunii o operație la genunchi, Bon Jovi (49 ani) a fost într-o formă de zile mari. Starul i-a îndemnat pe fani să-și ridice mâinile în acordurile primei piese, „Raise Your Hands”. Au urmat „You Give Love a Bad Name” și „We Weren't Born to Follow”, în timpul căreia, pe ecranul uriaș rulau imagini cu Barack Obama, Jimi Hendrix, Martin Luther King și Bob Dylan, dar și cu tancurile din piața Tiananmen din Beijing. După „Lost Highway”, solistul a spus: „Bună seara, București! Este prima dată când venim aici și este grozav. Sper că este destul de cald pentru voi. Voi încerca să ridic temperatura”, după care a început să cânte „It's My Life”... Chitaristul Richie Sambora, recent ieșit dintr-o clinică de dezintoxicare, a aniversat la București împlinirea a 52 de ani, iar fanii, dar și colegii de trupă i-au cântat „La mulți ani” între „Bad Medicine” și „Hot Legs” a lui Rod Stewart. Bis-ul a fost mai mult decât... neașteptat, deoarece a durat foarte mult. Chiar dacă au promis că vor reveni la București, încercând să calmeze publicul, membrii trupei nu se mai dădeau duși de pe scenă, deși de la primele acorduri trecuseră deja trei ore.

Ei au mai cântat „Dry County”, „Wanted Dead or Alive”, „Blood on Blood”, „Livin' On A Prayer”, „Always”, „These Days” și „Twist and Shout” (cover după compoziția „The Isley Brothers”, devenită celebră după ce a cântat-o „Beatles”), stabilind o premieră de durată a concertului în „The Circle Tour”. Scena pe care a concertat Jon Bon Jovi a avut 54 m lățime și 25 m adâncime, ecranul înscris în arcul acesteia - o lățime de aproximativ 40 m, iar puterea instalației de sunet a depășit 15.000 de wați. Iată toate titlurile cântecelor interpretate de Bon Jovi în concertul-record

de la București: „Raise Your Hands”, „You Give Love a Bad Name”, „Born to Be My Baby”, „We Weren't Born to Follow”, „Lost Highway”, „It's My Life”, „In These Arms”, „Runaway”, „We Got It Goin' On”, „Captain Crash & the Beauty Queen From Mars”, „Bad Medicine”, „Happy Birthday Richie Sambora”, „Hot Legs”, „Old Time Rock 'n' Roll”, „When We Were Beautiful”, „Bed of Roses”, „I'll Be There For You”, „Who Says You Can't Go Home”, „I'll Sleep When I'm Dead”, „Someday I'll Be Saturday Night”, „Have a Nice Day” și „Keep the Faith” care a încheiat playlistul stabilit pentru concertul de la București. „A fost un show incredibil și cu siguranță a meritat așteptarea” - a comentat de altfel Jon pe pagina sa de Facebook, la puțin timp după încheierea concertului. (Foto: Florin Vitzman)

VH 2

Titlatura super-grupului nostru amintește de celebrul canal tv VH1, sugerând înscrierea pe orbita muzicii de calitate, evergreen, având totodată și avantajul unei sonorități percutante. Ideea constituirii a pornit de la întâlnirea lui Gabriel Cotabiță cu Mihai Pocorschi (care avea pregătite câteva cântece), la bas a venit Eugen Soe Sonia, cu care activaseră în Holograf, la baterie - Lapi (Răzvan Lupu) - Vama Veche, claviaturi - Cătălin Tuță Popescu, apoi la chitară Gabriel Golescu, întors după 15 de S.U.A. În final a fost vorba de omogenizarea a două nuclee rock autohtone: Holograf (Cotabiță, Pocorschi, Sonia) și Krypton (Lapi, Tuță Popescu, Golescu) iar pentru un sunet aparte a fost cooptat Ati Aristides la percuție. Spunea atunci Mihai: "Am ajuns cu toți la vârsta la care nu mai cântam dintr-un capriciu sau pentru bani. Totul vine din interior..."

Primul single, "Trece vremea", a apărut imediat și a fost un hit de marcă, dar a urmat... tăcere: s-au înregistrat zeci de canale, s-au remixat, și abia apoi Nova Music a primit albumul VH2 – "Greatest Hits".

Titlu pus în glumă, transformat în realitate, furnizând șase single-uri de succes. Apoi au apărut schimbări - Cătălin Țeavă Cățoiu (percuție), Eugen Caminschi înlocuit de Vladimir Pocorschi – unul din chitariștii români actuali de prim rang, băiatul lui Mihai, toți cu niște cariere separate, dar formând un tot unitar. Activitate concertistică bogată (au deschis și showuri mari - Elton John, Roxette) dar abia după... 9 ani ne oferă al doilea album: VH 2 - surprinzători ca întotdeauna...

Florin-Silviu URSULESCU

Ritmuri elvețiene

Marius GHERMAN

Eliane Dambre este o personalitate binecunoscută melomanilor din țara noastră: a reprezentat Elveția la „Cerbul de aur”, a trimis apoi aici în concurs câțiva elevi talentați pe care-i pregătește la faimoasele „Ateliers du funambule” din Nyon, după care a devenit o prezență familiară în juriul festivalului internațional „George Grigoriu” de la Brăila, unde de asemenea ne-a propus câteva talente de excepție (Melanie Rene, Laura Sensi, Angie Ott). Mai puțin cunoscut este faptul că fiul său, David Saint, îi calcă pe urme, el promovând însă alt gen de muzică,

sub pseudonimul Ruff D. Astfel, el a editat o compilație hip-hop, ragga și R'n'B, promovând tineri artiști romanzi, din regiunea lacului Lemán și chiar din Franța vecină, sub titlatura „Lab on Vibe”. „La început m-am specializat în producția de ritmuri, apoi am contactat o serie de grupuri ca să vină să înregistreze în studioul meu. Toți cei care au contribuit la acest proiect îmi sunt prieteni. Un loc important revine DJ-ilor, cu intro și interludii” - declară artistul.

Dan CHIRIAC

Loredana. Chiar înainte de concertul "Agurida Fantastica" din București, Loredana a lansat împreună cu Jay Ko single-ul – „Monalisa”. Jay Ko este primul DJ cu care artista MediaPro Music face un featuring. Proiectul „Monalisa” (muzica: Loredana și Ciprian Blaga, text: Loredana) reprezintă o noutate pentru fanii Loredanei, atât în materie de sound, cât și ca poveste a cântecului. „Monalisa este o fată care are curajul să iasă din tipare și să fie ea însăși”, a declarat artista.

Single-ul vine după lansarea videoclipului 3D „Rain, Rain” (care poate fi vizionat în cinematografe Hollywood Multiplex și la Cinema Pro înainte de orice proiecție 3D, o premieră mondială în acest sens) ca o dovadă a faptului că Lori este un artist complex care găsește întotdeauna energie, inspirație, care rămâne mereu proaspătă și originală.

Pe 13 iulie, Grădina de Vară a teatrului Constantin Tănase din Parcul Herăstrau a găzduit un concert Loredana alături de prieteni, sub numele

de „Agurida Fantastica”. O petrecere românească pentru mândre și flăcăi cu muzică, fanfară, inimă și suflet. De asemenea Loredana va face parte din cel mai nou proiect marca ProTV – cel mai puternic concurs de talente din România și care face furori în toată lumea, „Vocea României”, unde este în juriu.

Sophia. A lansat primul său album – “Sincerely Yours”, material discografic distribuit împreună cu ziarul Libertatea. Albumul conține șase piese printre care și single-urile “My Love”, “Right Here, Right Now”

și bonus track. Povestea albumului a început undeva în 2008, „când eram în căutarea unei relansări și a unei noi Sophii, am ajuns în studio-ul Free Space Records unde am avut timp să mă gândesc, să aflu ce mi-ar plăcea să cânt și să experimentez”, a declarat artista.

Delia. Ritm, energie, forță și un instrument folosit în premieră – flautul, par a descrie cel mai bine proaspătul single Delia. „Mi-a plăcut piesa din prima, de fapt, nici nu am ascultat-o până la capăt și m-am hotărât să o cânt. Îmi plac piesele în forță, în consecință “Dale” este cea mai bună alegere. Pentru mine este foarte important să “simt” piesa, să mă

regăsesc în ea... Drept urmare am adăugat un instrument nou – flautul, la care cânt de foarte mulți ani, așa că nu a fost nevoie de nici un sintetizator”, spune Delia. Odată cu noul single se pregătește o nouă imagine, dar și o altă atitudine a Deliei.

Aimi. După piesa “Out Of My Way”, o colaborare cu LLP care în anul 2010 a fost una dintre cele mai difuzate piese radio conform Nielsen, Aimi lansează împreună cu MediaPro Music single-ul “Power Of Goodbye”. Cântecul este compus de Gino Manzotti (DJ Project), Aimi și Gabriel Huiban (Gala Records). Aimi și-a început cariera muzicală la 16 ani, făcând parte din mai multe proiecte muzicale (Puff, Hollywood) până la featuringul cu LLP. Urmează apoi single-ul “I Love Istanbul”, o colaborare cu DJ-ul turc Emrah Is, care a mixat în deschiderea showurilor unor DJ-i cu renume mondial precum David Guetta, Bob Sinclair, Martin Solveig sau Rogez Sanchez.

Neylini. După succesul single-urilor “Muleina” și “Ame”, artista lansează “Ninja Boy” (Remix), o piesă care va cuceri probabil playlisturile radiourilor și cluburilor din toată țara. “Încerc să aduc ceva nou cu fiecare piesă pe care o promovez. Poate o poveste dintr-o țară îndepărtată, poate un vis, ceva care să te poarte într-o altă realitate. Inițial a fost Grecia, apoi Japonia și am rămas deocamdată la inspirația care îmi vine când mă gândesc la Orient”, mărturisește Neylini. Pentru acest single, artista MediaPro Music abordează o imagine îndrăzneată, ea acceptând propunerea fotografului Zoltan Lorencz de a poza acoperită doar de desene - bodypainting. Neylini a demarat un nou concurs pe funpage-ul ei de pe Facebook. Câștigătorul a primit 2 bilete la concertul Shakira din Piața Constituției din București. Mecanismul concursului este următorul: s-a postat pe wall-ul Neylini o fotografie în care puteai să apari într-o ipostază cât mai LOCA !

Prima imagine care a strâns cele mai multe Like-uri a fost premiată cu 2 bilete cât mai aproape de scenă pe care a cântat Shakira, mai precis în zona gazon A.

Andreea Bănică. Dacă vara trecută am călătorit alături de ea pe meleagurile arzătoare ale Braziliei, acum **Andreea Bănică** ne invită să petrecem alături de ea o noapte pe care nu o vom putea uita niciodată, într-un club în care totul este posibil dacă știi parola de acces: **“Sexy”** ! Ținutele provocatoare, coreografiile originale, pline de senzualitate, într-o atmosferă de petrecere totală, a cărei gazdă nu poate fi decât frumoasa **Andreea Bănică**, sunt ingredientele celui mai recent videoclip al artistei, regizat de Spike. “Întotdeauna am vrut ca prin videoclipurile mele să transmit tot ceea ce simt legat de piesa pe care o interpretez. Fiecare cântec induce o stare anume, e ca un rol care trebuie transmis spectatorului așa cum îl simt. Nici “Sexy” nu face excepție. Sexy este viziunea mea asupra unei petreceri în care inhibițiile nu își au rostul și tot ceea ce trebuie să faci este să te distrezi”, spune Andreea Bănică

Alexandra Stan. 22 de ani, cea dintâi româncă pe primul loc, de cinci ori consecutiv, în topul Dance Billboard SUA. Single-ul ei, “Mr. Saxobeat”, s-a aflat de cinci săptămâni pe primul loc în topul Billboard Hot Dance Airplay, devenind astfel prima artistă din România care obține acest record. În timp ce în România se filma videoclipul la al treilea single – “Get

Back (ASAP)”, piesa “Mr. Saxobeat” era desemnată pentru prima oară Nr. 1 în SUA. În ultimii cinci ani această performanță a fost depășită doar de nume precum: Lady Gaga, Rihanna, Justin Timberlake, Madonna sau Christina Aguilera.

Iar acum single-ul “Mr Saxobeat” are un start extraordinar și în Canada, devenind cea mai difuzată piesă în limba engleză de la Radio Quebec, intrând astfel în “competiția” pentru primele poziții în clasamentul general. Tot în Canada, artista a atins un nou record: este pe locul 3 în topul downloadurilor pe iTunes Dance Singles și pe 35 în topul general al descărcărilor de pe iTunes, iar de curând a intrat în heavyrotation la unul dintre cele mai mari stații radio naționale, Z103 Toronto. În plus, Alexandra este așteptată de fani la trei concerte la Quebec.

Alexandra, aflată în vacanță la Mallorca, nu a putut sta departe de fani și a susținut două concerte, în două cluburi din capitala Insulelor Baleare – RIU Palace și BCM Mallorca. Alexandra a profitat de ocazie și a

făcut și două ședințe foto, una dintre ele pe o plajă îndepărtată, artista așteptând 10 zile pentru a primi permisul pentru ședința foto în locația respectivă.

Elena Gheorghe. După ce a cucerit tot ce se putea pe plan național, « Disco Romancing » atacă acum playlisturile radiourilor și cluburilor din afara țării. Single-ul Elenei Gheorghe a ajuns pe primul loc în « 51 Chart » la Maxima Fm, cel mai ascultat post de radio dance din Spania. S-a situat mai multe săptămâni în top 10 al clasamentului spaniol, iar apoi a ocupat poziția fruntașă în preferințele ascultătorilor. Lansată în primăvara anului trecut, « Disco Romancing » este promovată prin intermediul Cat Music în peste 50 de țări, printre care Belgia, Germania, Rusia, Austria, Elveția, Israel, Grecia, Spania, Italia, Finlanda, chiar și în Australia. Cum recent, o altă piesă a ei, “Midnight Sun” a fost desemnată cel mai difuzat single din România, conform Media Forest, Elena s-a decis să le mulțumească fanilor pentru susținere și să lanseze

clipul piesei. În videoclipul regizat de Dragoș Buliga se împletesc armonios mai multe ipostaze. Elena apare brunetă, pirat tatuat, dansând într-o ceașca imensă de ceai sau cu turban pe cap. Filmările au fost foarte interesante și pline de idei originale, o parte venite din partea artistei, căreia îi place să-și pună amprenta și care de această dată a fost încântată să interpreteze mai multe personaje. Costumația Elenei a fost făcută în atelierul ei de croitorie, ideile aparținând atât artistei, cât și stilistului Cătălin Enache, cu care Elena a colaborat pentru acest clip. Coregrafia clipului a fost realizată de Paul Gheorghe. “A fost amuzant și obositor. De această dată m-am implicat mai mult în povestea clipului și chiar pot să spun că a ieșit un videoclip pe gustul meu. Sper să vă placă și vouă la fel de mult”, declară Elena.

Glusul speranțelor confirmate

Marius GHERMAN

Sunt orașe dintre cele mai mari, în țară (Iași, Cluj-Napoca, Timișoara, Craiova, Brașov, Bacău, Galați, ș. a.), care nu au un concurs de muzică ușoară la nivel național. Și iată că a reușit acest lucru un orașel constănțean, Techirghiol - mai mult de atât, festivalul "Glusul speranțelor" a ajuns la ediția a X-a, fiind anul acesta mai

Ștefania Chesar

puternic și mai strălucitor ca oricând. Meritul revine primarului Adrian Stan, care a realizat câtă imagine pozitivă a câștigat localitatea de pe urma festivalului. Cea mai bună dovadă este participarea extrem de numeroasă din acest an (dublată și de un nivel valoric foarte ridicat), care a dus la adoptarea măsurii de a reduce numărul de piese interpretate în concurs, de la două la una. Primarul Stan s-a bazat pe o echipă mică, dar foarte eficace: directorul de concurs Florin Zisu și directorul artistic, temperamentalul compozitor Gigi Rădulescu. S-a simțit că toată suflarea orașului a fost alături de organizatori (Consiliul local, Primăria, Casa de cultură "C. Tănase"), prin sponsori și mai ales prin numerosul public care a făcut timp de trei seri neîncăpătoare grădina de vară "Jean Constantin". Se poate observa grija cu care oficialitățile cultivă valorile legate de meleagurile locale: în timp ce la Constanța popularul actor Jean Constantin a fost făcut "Cetățean de onoare"... post-mortem, la Techirghiol el a fost investit cu acest titlu în urmă cu 3 ani, spre bucuria lui. Între partenerii media anunțați pe afiș și în fiecare seară pe scenă s-au numărat "Actualitatea Muzicală", "Ultima Oră" și Radio România.

Pe vremuri, când spuneaai Techirghiol gândul îți zbura doar la lac, băile cu nămol, sanatoriul balnear, mănăstire, fiind mai degrabă o localitate pitorească, în care înțelegerea între români și celelalte etnii (tătari, turci, aromâni, romi) oferă un model de conviețuire. De altfel, în frumosul imn al orașului (muzică și versuri Gigi Rădulescu), cântat de o fostă laureată a concursului, tătăroaica Abduraman Suher, se face referire tocmai la viața pașnică, tihnită din Techirghiol. Dar, ca să înțelegeți că e un festival cu totul special, fiecare seară era deschisă și închisă de imnul festivalului, cântat de toți concurenții, autor fiind același neobosit Gigi Rădulescu. Întreaga ambianță a fost una sărbătorească, cu un decor inspirat realizat de artistul plastic Ion Bălănoiu, în care la gala laureaților au fost prevăzute câteva momente artistice îndelung aplaudate: recitalul îndrăgitei vedete Ovidiu Komornyik (cu toate marile sale șlagăre), un microrecital al unei adolescente excepționale, solista orădeană Alexandra Ruge (este și o prezentatoare fermecătoare, la marile manifestări de gen), precum și cu două secvențe de dans clasic, cu surorile gemene Ema și Gabi Dragomir, 19 ani, originare din Techirghiol; ele au oferit secvențe sensibile din "Coppelia" și "Baiadera". Un alt capitol în care "Glusul speranțelor" a excelat este juriul, din care au făcut parte nu mai puțin de 6 nume grele: compozitorii Nicolae Caragia (președinte), Dan Dimitriu, Virgil Popescu, Adrian Daminescu, textiera Carmen Aldea Vlad (cei doi au deschis în urmă cu câteva zile un curs de pregătire pentru copii, la Mamaia), Bogdan Dragomir (Radio România Regional, din partea căruia a oferit 2 premii speciale), cărora li s-a alăturat prof. Ion Petrache, din Constanța. Concursul fiind extrem de echilibrat, organizatorii au decis să așeze câte doi artiști pe fiecare treaptă a podiumului, acordând așadar 12 premii ex aequo. La grupa celor mai mici (5-7 ani) și-au împărțit premiul I Roxana Cosma din Eforie-Nord și Nicola Dragu din Constanța. Foarte echilibrată a fost secțiunea 8-10 ani, unde Lavinia Rusu a obținut premiul I pe merit, în schimb a fost evident că bucureșteanca Ștefania Chesar (cu un dinamic, modern show dansant), doar premiul II, a fost mai bună decât Andreea Boboc (com. Independența, deci unul din micile cadouri făcute gazdelor...). Cu siguranță, grupa 11-13 ani a fost cea mai densă sub raportul valorilor, pentru că dacă regulamentul ar fi permis-o, în mod normal și Trofeul trebuia acordat ex aequo, într-atât de sensibil apropiată a fost evoluția celor două fetițe de 12 ani: Maria Crăciun din Galați (o voce absolut impresionantă, emoționantă în piesa "România" a lui Adrian Daminescu) a fost recompensată cu Trofeul concursului, în timp ce Mara Corlade din Piatra-Neamț (uluitoare în "Mociriță cu trifoi", dovedind în plus mobilitate și talent actoricesc) a fost nevoită să se mulțumească cu premiul I, împărțit cu constănțeanca Bianca Niță. În Gală au cântat din păcate doar laureații distinși cu Trofeul și premiul I, dar dacă ar fi evoluat măcar și cei de pe treapta a doua comparațiile ar fi fost surprinzătoare, pentru că una este să ai alături soliștii alcătuiind "crema" concursului și alta ca ei să fie intercalați între concurenți mai slabi. Ca de obicei la competițiile de acest gen au fost și părinți nemulțumiți, principalele ținte fiind faptul că unora dintre membrii juriului li s-au cântat compoziții în concurs (dar, dacă ne uităm la palmares, între primii 9 clasați doar doi au fost în această situație), ca și acela că unii dintre "jurați" aveau

Ovidiu Komornyyk

elevi în concurs, în calitate de profesori. Ambele situații sunt delicate, fiindcă pe de o parte concurenții vin cu

repertoriul pregătit fără a ști componența juriului, iar pe de alta pentru că mai toți muzicienii apropiați de competițiile muzicale ale copiilor au și elevi de care se ocupă. Până la urmă, cea mai mare satisfacție a constituit-o faptul că acești copii minunați, între 5 și 16 ani, au dat viață convingător unor piese semnate de Nicolae Kirculescu, Ion Cristinoiu, Cornel Fugaru, George Natsis, Marcel Dragomir, Virgil Popescu, Viorel Gavrilă, Marius Țeicu, Dinu Giurgiu, Mihai Vanica, Dan Dimitriu, Valentin Dîngă, Nicolae Covaci, Dumitru Lupu, Nicolae Caragia, Romeo Cosma, Laurențiu Profeta, Horia Moculescu, Andrei Tudor, Gigi Rădulescu, Bogdan Cristinoiu, Laura Stoica, Mihai Trăistariu, alături de compozitori care-și impun tot mai serios numele, unii dintre ei specializați în creații pentru cei mici: Cristian Alivej, Gabriela Sauciu Cicone, Petru Mircea, Bujor Mișcuția, Hasna Preda, Gabriel Băruță, Claudiu Bulete, Cătălin Dascălu, Robert Costin, Filip Stanciu, Constantin Ungureanu. Până la ediția următoare, din iunie 2012, tripleta Adrian Stan-Gigi Rădulescu-Florin Zisu pregătește localnicilor mari surprize la "Zilele orașului", în august!

Lotul de tineret

Sorin BANU

Adrian Țuțu a semnat cu MediaPro Music și urmează să

Adrian Țuțu

lanseze un single. Câștigătorul show-ului "Românii au talent" de la Pro TV pregătește și un material discografic pentru care a intrat deja în studiourile de înregistrări și care urmează să fie lansat la sfârșitul acestei veri.

Adrian s-a născut pe data de 11 martie 1992 în București, iar la vârsta de patru ani s-a mutat împreună cu familia la Focșani, dar viața l-a readus în București. „Prima piesă la care m-am gândit este pentru cei din noua generație, dar piesele de pe album vor fi dedicate tuturor. Sunt nerăbdător să lansez în primul rând single-ul și apoi albumul”, a declarat Adrian Țuțu. El compune și cântă melodii rap încă de când a rămas orfan, scriind prima sa piesă în

memoria părinților. Publicul a primit foarte bine compozițiile sale proprii prezentate în cadrul concursului, „E evident” și „Iubiți-vă părinții”.

Park Place – videoclip "Out Of Time". Filmările au avut loc la Palatul Ghica, timp de o noapte și-o zi, iar bugetul clipului a fost unul considerabil, beneficiind de suportul unei echipe de excepție. Iulia Albu, fashion editor, a intrat în pielea personajului pe care îl interpretează în videoclip, cu o imagine șocantă, fiecare apariție fiind un spectacol de machiaj, ținute și atitudine. "A fost o experiență inedită pentru mine, fiind prima oară când iau contact cu această zonă, cea a muzicii", a declarat Iulia Albu. "Sunt foarte fericit că piesa "Out Of Time" a confirmat și în afară, având deja stabilite câteva concerte peste hotare", adaugă Ovidiu de la Park Place.

Residence Deejays & Frisco.

"Echo Remix Contest" s-a desfășurat pe pagina de facebook a băieților. Din cele 30 de remix-uri primite au fost alese 4 în finală, care au fost urcate pe contul oficial de Youtube, apoi postate pe wall-ul paginii oficiale de Facebook și votate de fani. Câștigătorul este Vlad a.k.a Dalvee, un tânăr din Târgu Mureș, care a câștigat 500 euro constând într-o ședință de mix + master a remix-ului în studioul Frisco Music Group. Remixul va fi inclus pe maxi single-ul Echo, ce va fi lansat în luna iunie în toată Europa.

Deepside Deejays revin cu un nou hit – „Never Be Alone”. Piesa se adresează tuturor iubitorilor muzicii de club și este compusă în stilul binecunoscut al celor 3 băieți – Vibearena (MC), Victor De La Pena (voce) și Dave Pryce (clape) – care s-au reunit în 2008. Cei 3 artiști au început să producă și să remixeze în stilul lor unic, numărând până astăzi mai mult de 50 de remixuri și 20 de piese proprii. Single-ul se poate asculta deja la radiourile din România, Rusia, Grecia, Turcia, Israel, Italia.

Adrian Eftimie. În regia lui Dragoș Buliga și Șerban Ionescu, clipul single-ului "Lonely" al lui Adrian

Adrian Eftimie și echipa

Eftimie a fost filmat pe plaja din Vama Veche și cea din Olimp și beneficiază de apariția senzuală Gina Pistol. Videoclipul te duce cu gândul la vacanță, la mare și te îmbie la relaxare și visare. « Nu am vrut un scenariu complicat. Este un clip de stare, un sincron între imagine și versurile piesei. Clipul a ieșit așa cum vroiam, chiar dacă nu am mai reușit să filmăm în străinătate, așa cum ne propusesem » spune Adrian Eftimie.

Micuța vedetă Roberta

Silvia CĂȘUNEANU

Are numai 12 ani, dar o carte de vizită și un palmares artistic impresionant. A debutat în corul "Allegretto" la numai 4 ani. Primul recital l-a susținut după numai un an la Festivalul "Flori de Mai". A urmat cel din deschiderea concursului Miss România Junior. La vârsta de 8 ani a cucerit locul I la Festivalului International "Ti Amo" și a fost invitata binecunoscutului realizator TV Titus Munteanu în cadrul emisiunii "Stele de 5 Stele", alături de participanți din 17 țări. A fost prezentă la faza națională a concursului Eurovision Junior, unde s-a clasat pe locul III, deși era mezină concursului.

În 2006 Roberta Enișor a fost remarcată de către criticul muzical Smaranda Oțeanu Bunea cu ocazia Festivalului "Mamaia Copiilor". Invitată atunci să se alătore echipei ce urma să evolueze la cel mai important Festival de Arte Scenice din India, Roberta avea să rămână solistă a Operei Comice pentru Copii. "Ciuleandra", piesa interpretată de ea în Festival, a fost unica melodie fredonată de sute de participanți veniți din aproape din aproape 30 de țări din întreaga lume, micuța vedetă fiind oriunde recunoscută și... strigată "Hooooo și-așa și-așa – Romania".

Coincidență sau nu, anul nașterii Robertei, 1998, coincide cu anul lansării Operei Comice pentru Copii. Au urmat spectacole în stagioni permanente, roluri principale, zeci de turnee în țară și în străinătate. Sala "Fantasy" a "Disneyland"-ului din Paris s-a dovedit neîncăpătoare pentru turiștii care au aplaudat minute-n și evoluția Robertei și a baletului Operei Comice, deși tentațiile de... afară erau mari și fiecare minut petrecut în parc extrem de prețios. Evoluția pe eleganta scenă "Broadway" a vasului de croazieră "Pacific Dream" i-a adus Robertei un premiu important: *Talent Show Special Award*, premiu ce pare a fi prefațat și anunțat prezenta sa în luna iunie alături de artiștii Operei Comice pe scena renumitei *Town Hall* situată pe "adevăratul" Broadway din New York, unde s-a jucat musicalul "O Nopate Furtunoasă".

A fost invitată la toate posturile de televiziune, a susținut zeci de spectacole și concerte, a jucat în reclame și în două seriale TV - "Mondenii" (Prima TV) și "Regina" (Pro TV).

A cucerit locul I la emisiunea-concurs "Portativul Piticilor" (TVR 1) prezentată de Alina Sorescu, a fost invitată la Antena 1 să susțină un recital în deschiderea ediției a II-a a emisiunii "Vreau sa fiu mare vedetă", iar în emisiunea prezentată de Pepe, "Folclorul contraatacă", a interpretat piesa Ruslanei "Wild dance". Lista turneelor în care Roberta Enișor a reprezentat România alături de Opera Comică pentru Copii este impresionantă: Festivalul de Arte Scenice (noiembrie 2007, 2008, New Delhi, India), musicalul "O Noapte Furtunoasă" (aprilie 2008, Madrid, octombrie 2008 Canada - Montreal, Toronto și SUA - New York, iunie 2011 New York, Connecticut), Disneyland – Paris la 25 de ani de la deschiderea parcului de distracții (mai 2008), Veneția (iunie 2009), 49th International Children's Festival (2009, Sibenik, Croatia), Tunis Festival of Performing Arts (iulie 2009, Tunis), Canada (decembrie 2010, Montreal, Ottawa), spectacolele „Greetings from

Romania" și "Romania, land of my heart" (februarie 2010, sala „Broadway” a vasului de croazieră „Pacific Dream” ce a navigat în Caraibe, între insulele Santa Lucia, Martinica, Guadalupe, Tortola și Republica Dominicană), Sharm el Sheikh, Egipt (aprilie 2010), Festivalul „Romanima” (iunie 2010, Nürnberg, Germania), International Town Fair Festival (ianuarie 2011, Dubai) și nu în ultimul rând turneul efectuat în iunie în SUA unde au fost prezentate musicalul "O Noapte Furtunoasă" și spectacolul "Primăvara Magnoliilor", invitată specială fiind actrița Stela Popescu.

Zecile de premii și trofee obținute de Roberta, dar și rolurile – majoritatea principale, pe care le deține în spectacolele Operei Comice pentru Copii, sunt dovada unui talent artistic remarcabil, așa cum este cel al Robertei Enișor. Spectacolele în care joacă Roberta alături de Opera Comică pentru Copii București

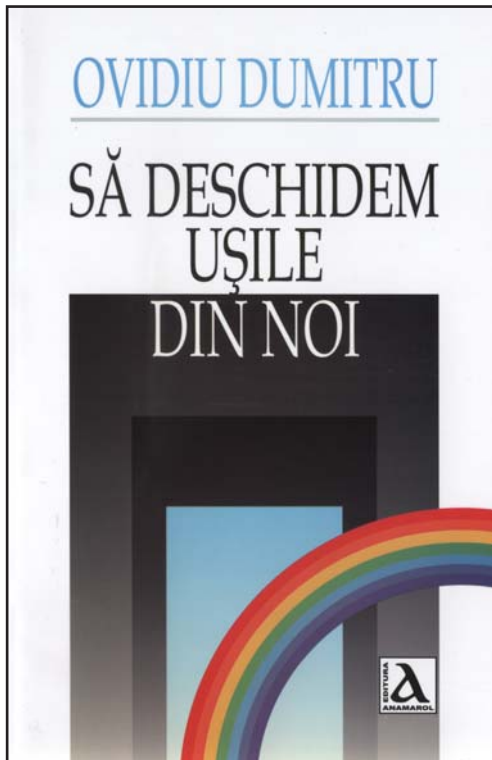
sunt musicaluri, balet de buzunar, recitaluri de cântece și dansuri românești sau din repertoriul internațional: *Ciuleandra*, *Pygmalion* (2007), *O Noapte Furtunoasă*, *Mirandolina*, *Frumoasa și Bestia*, *Romania Amazing Country* (2008), *Domnul Conopidă*, *Gianni Schicchi*, *Balul Isprăvnicesei*, *Oblio și Bătuta Moldovenească* (2009), *Primăvara Magnoliilor*, *Greetings from Romania*, *Un port la capăt de lume*, *Minuniță și vrăjitoarea*, *Bărbierul din Sevilla*, *Fata Moșului și Fata Babei*, *Pacific Dream* și *Regal de Toamnă* (2010). Din luna mai, Roberta interpretează și rolul principal în cea mai nouă premieră a Operei Comice pentru Copii – musicalul "Scufița Roșie", în regia mării actrițe Stela Popescu. (Foto: Gabi Boholț)

Ovidiu Dumitru: „Să deschidem ușile din noi”

Octavian URSULESCU

Cunoscutul textier și-a dorit mult să-și vadă această carte tipărită în timpul vieții, dar n-a fost să fie...

După ce a zăcut prin sertarele altor edituri ani de zile, Rodica Elena Lupu i-a tipărit-o într-un timp record la „Amarol”, dar Ovidiu Dumitru se stinsese subit din viață cu câteva săptămâni înainte. Volumul conține poezii inedite, textele unui număr de 16 cântece, amintiri legate de viața sa (doar câteva pagini, deci nu este o carte de memorii, cum se

șteptau mulți), o galerie foto. Lansarea a avut loc, la invitația directorului Florin Rotaru, la Biblioteca

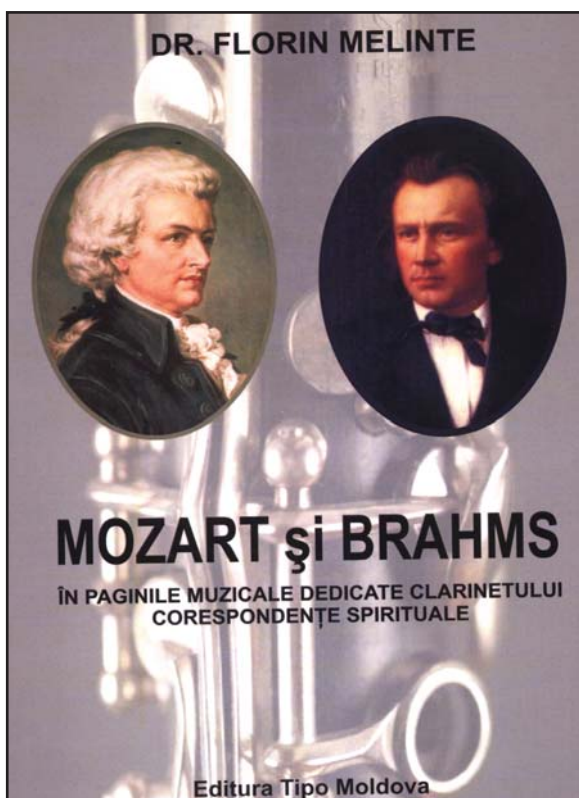
Metropolitană, în prezența familiei și a unora dintre colaboratorii apropiați. Fiecare dintre ei a depănat amintiri, rezultând momente emoționante. Au ținut să fie acolo Margareta Pâslaru, Jolt Kerestely („Copacul”, „Tăcutele iubiri”), Marius Țeicu („Oameni”, „Portocala”), coregraful Cornel Patrichi și soția sa Cornelia, protagoniști ai atâtor emisiuni TV de răsunet semnate de Ovidiu Dumitru, Dorin Anastasiu și, firește, colegii de la TVR: Sergiu Ionescu, Eugen Dumitru, Alexandra și Octavian Cepraga, Cristian Păunescu. Primul a adus o copie a ultimului interviu de pe micul ecran (la TVR Cultural) al textierului, în care acesta a vorbit despre toți prietenii dragi care au însemnat atât de mult în cariera sa: Tudor Vornicu, Alexandru Bocăneț, Sile Dinicu, Toma Caragiu, Carmen Stănescu, Alexandra Velniciuc, Florin

Bogardo, Viviana Mitru (aceasta a fost o adevărată muză, Ovidiu realizând special pentru ea emisiuni TV de neuitat și scriindu-i versurile cântecelor „Frumoasa balerină” și „Iubirea unei balerine”), Ion Cristinoiu... Margareta Pâslaru și-a amintit cu nostalgie de primul său recital de autor, pe scena Sălii Radio, la emisiunea „Șlagăre în devenire”, în acompaniamentul formației Romanticii, când a interpretat compoziția sa „Păsările”, pe versuri de O. Dumitru (filmare proiectată în cadrul grupajului de final), dar și de un alt șlagăr pe textul acestuia, „Ale tale”, de Aurel Manolache, cântat în duet cu Dan Spătaru. În grupajul de care aminteam, în afară de „Păsările” cei prezenți au vizionat emoționați câteva cântece de neuitat cu versuri ale celui omagiat: „Copacul” (cu Aurelian Andreescu), „Să nu uităm să iubim trandafirii” (Florin Bogardo), „Portocala” (cu Anda Călugăreanu într-o filmare celebră semnată Bocăneț, cu Sile Dinicu și orchestra Radio), „Tăcutele iubiri” (Eva Kiss). La final, o întrebare: de ce nu editează TVR Media un DVD cu emisiunile lui Alexandru Bocăneț? Dar, dacă n-a făcut-o până acum, greu de crezut că o va face în viitor...

Dr. Florin Melinte: „Mozart și Brahms”

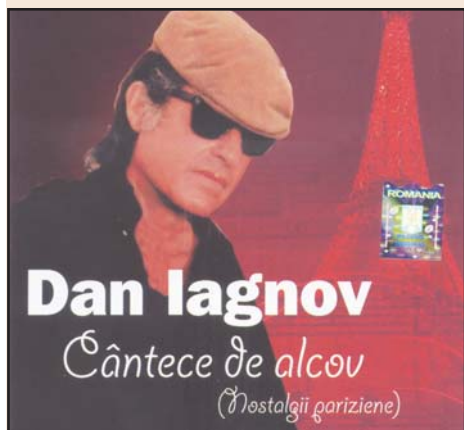
Apreciatul manager al teatrului muzical „Nae Leonard” din Galați n-a uitat că la bază este solist instrumentist (clarinet) și publică la Editura Tipo Moldova și la Editura Axis Libri un impresionant volum, rod al unei îndelungate cercetări de specialitate, în care pune față în față trei partituri mozartiene și trei brahmsiene. Într-o documentată prefață, dr. Cristina

Sârba notează: „Apreciem în mod deosebit... originalitatea subiectului abordat, anvergura materialului bibliografic utilizat, seriozitatea analizei, în care punctul de vedere al clarinetistului Florin Melinte însoțește și completează benefic viziunea teoreticianului Florin Melinte, punerea în pagină, discursul fluent și concluziile ce sintetizează eficient cercetarea cuprinsă în conținutul lucrării. Considerăm acest volum ca o completare de mare substanță la tot ceea ce muzicologia românească a produs, până acum, legat de numele celor doi mari compozitori”.

Dan Iagnov: „Cântece de alcov”

Subintitulat „Nostalgii pariziene”, albumul de față, editat de Ovo Music (singura casă de

producție care ne trimite cu regularitate noile apariții!), ne oferă 8 creații ale misteriosului compozitor Dan Iagnov – o reîntoarcere în Parisul unde a cântat de atâtea ori. Am scris „misterios”, fiindcă este extrem de discret, invizibil aproape, nu apare în public și refuză chiar „Portretul componistic” în revista noastră! Îl descoperim aici și în postură de sensibil interpret vocal, în maniera – se putea altfel? – șansonetei franceze. De altfel, ca un omagiu, discul se încheie cu piesa celebrului Leo Ferré, „Avec le temps”, captată „live”. Prima „copertă” a albumului este constituită de „Credo”, text și interpretare Dan Iagnov, muzica ambientală Errol Garner. În rest, șapte cântece pe versuri de Andreea Andrei, adevărate poezii puse pe muzică. Un album cu totul special, la care orchestrațiile, înregistrările, mixajul și masterizarea sunt semnate de cunoscutul compozitor George Natsis, iar editor muzical este Vladimir „Vova” Sergheev. Îți rămân în memorie titluri cum ar fi „De la o vreme”, „Mai mult decât iubire”, „Și gândurile plâng”, „Ochii tăi nu pot minți”...

Oana Sârbu: „Un altfel de portret”

În producție proprie, compozitorul Virgil Popescu (autor al

tuturor celor 12 piese și al orchestrațiilor) ne propune acest album absolut minunat, din toate punctele de vedere: prezentare artistică (grafica: Relu Bițulescu, superbe fotografiile Ioanei Chiriță), muzică, acompaniament, versuri (George Popovici). Oana Sârbu evoluează cu farmec și lejeritate în universul muzical al compozitorului, care-i este atât de familiar, în care ritmurile latino-americane se intersectează nu o dată cu jazz-ul. Ea are alături instrumentiști de clasă: Virgil Popescu (chitară bas), Puiu

Pascu (claviaturi), Sorin Romanescu, Bogdan Mihăilescu (chitare), Dan Nicolau (trompetă), Ramona Nicolae (backing vocal). Înregistrările au fost făcute la Best Sound Studio, cu Virgil Duțan la pupitru; masterizarea-Vladimir Sergheev. E greu să ne oprim doar la câteva titluri, dar să încercăm, totuși: „Doar cu-o floare nu se face primăvară”, „Cuprinsă de-un fior”, „Vreau să mint și eu”, „Dansul ielelor”, „Inimi hoinare” și, firește, piesa titulară.

Irina Soroiu: „O parte din sufletul meu”

Frumos gestul lui Ovidiu Komornyik de a a-i edita, la casa sa Ovo Music, CD-ul mult-visat Irinei Soroiu, fosta sa colegă de la Teatrul de revistă din Deva! Solistă a acestui teatru din 1967, Irina Soroiu s-a lansat în „lumea bună” în 1979, an în care începe să culeagă premii la Mamaia, „Melodii”, „Crizantema de aur”. Din acel moment îi încredințează melodii N. Kirulescu, Radu Șerban, H. Mălineanu, Camelia Dăscălescu, Laurențiu Profeta, Sile Dinicu, V. V. Vasilache, Temistocle

Popa, V. Veselovski, Florin Bogardo, Ion Cristinoiu, Șerban Georgescu. A cântat cu succes în multe țări ale lumii și, după un LP cu romanțe editat cândva de Electrecord, sensibila cântăreață, rămasă fidelă orașului unde s-a consacrat, are bucuria de a-și vedea reunite pe acest CD câteva melodii de succes, nu neapărat lansate de ea. Între cele mai cunoscute: „Nu m-am gândit la despărțire” și „Tu vei rămâne... tu” de Dan Dimitriu, „Tu ești speranța mea” de Viorel Gavrilă, „O picătură de fericire” de V. V. Vasilache, „Îmi spui că dragostea ta sunt” de Titel Popovici. Alături de acestea, melodii aparținând lui Komornyik și dirijorului de la teatrul din Deva, Alexandru Dobondi. Un CD plin de căldură și nostalgie, cu un booklet reușit, în ciuda unor inexactități în dreptul numelor. Orchestrații și solo chitară Emanuel Gheorghe „Fisă”, inginer de sunet (în studioul Ovo Music)

Vladimir „Vova” Sergheev, mixaj și masterizare – Emanuel Gheorghe.

Mihai Constantinescu: „Anii 1990-2000”

Volumul al treilea al impresionantei colecții „Best of” editate sub egida Ovo Music conține 18 piese din ultimul deceniu al secolului trecut, în cazul tuturor atât versurile, cât și muzica fiind semnate de protagonist. Mihai Constantinescu a fost întotdeauna un autor special, știind să meargă direct la sufletul ascultătorului. Liniile sale melodice ușor de fredonat și de memorat se regăsesc și pe acest CD, între cele

VOLUMUL 3
1990-2000MIHAI
CONSTANTINESCU

mai cunoscute titluri numărându-se „Vitezomanul Gică”, „Înger de lumină”, „Câinii vagabonzi”, „Ne răsucim”, „Chiquita”. Ascultând însă această remarcabilă colecție ne dăm seama ce soartă nedreaptă au avut melodii mai puțin difuzate, dar foarte valoroase. Poate că măcar acum cei

de la radio, în special de la posturile ce difuzează doar muzică în limba română, cum ar fi Național sau Doina, le vor descoperi, spre bucuria melomanilor...

Avantgarde: „Nu renunța”

Grupul Avantgarde (gălățean, se pare, nu există un booklet lămuritor) ne propune un CD cu o prezentare grafică interesantă, dar destul de criptică. Tot ce vă putem spune este că melodiile sunt compuse de Drăguș Răzvan, Pal Ramon, Laurențiu Sătnoianu, Adrian Nour, pe versuri de Nour. Piesele au fost înregistrate și mixate în studioul RaMix și masterizate în studiourile Ovo Music, casa de producție care a

produs și a distribuit albumul. Câteva titluri de reținut: „Visez”, „Nu mă păcălești”, „Și vei afla”, „Te pot ierta”,

„Nu-mi pasă”, celor 10 cântece adăugându-li-se alte două ca bonus, ambele în engleză, „Rain” și „Come back”.

Rubrică de
Florin-Silviu URSULESCU

“HOLLYWOOD MUSIC”

Oana GEORGESCU

Sala Palatului din București a găzduit în premieră „HOLLYWOOD MUSIC in BUCHAREST”, un spectacol cu muzică live susținut de European Royal Orchestra (dirijor: Gottfried Rabl, Austria) cu muzică din coloana sonoră a celor mai cunoscute producții de la Hollywood. Soliști au fost tenorul Vlad Miriță și soprana Mediana Vlad.

Spectatorii au avut ocazia să asiste fermecați la o incursiune de neuit în lumea fascinantă a muzicii de film, de la genul clasic la genul modern, ascultând live și vizionând proiecții video, cu binecunoscute coloane sonore ale unor producții cinematografice celebre: „Star Wars”, „Sunetul Muzicii”, „Titanic”, „Superman”, „James Bond”, „E.T.”, „Fantoma de la Operă”, „Hook”, „Spiderman”, „Pirații din Caraibe”, „Gladiatorul”, „Dirty Dancing”. Considerată cea mai tânără orchestră din România (media de vârstă este de 25 de ani) European Royal Orchestra este alcătuită din peste 70 de instrumentiști, studenți și absolvenți ai facultăților de profil din București și din țară. Alături de acești tineri geniali fac parte instrumentiști și artiști profesioniști din orchestre de top din România (Filarmonica „George Enescu” din București, Orchestra Națională Radio, Opera Națională Română). Dirijorul austriac Gottfried Rabl discipol al marelui Leonard Bernstein, bun prieten și colaborator ca orchestrator al lui

Gottfried Rabl

Klaus Badelt, compozitorul coloanelor sonore originale din filmele „The Prince of Egypt”, „Gladiator”, „Mission: Impossible 2”, „X-Men”, „Hannibal”, „Pearl Harbor”, „Pirates of the Caribbean: The Curse of the Black Pearl”. Gottfried Rabl a prezentat în premieră la București și o nouă variantă a celebrei coloane sonore a filmului „Pirații din Caraibe”, al cărei orchestrator este. Are o mare experiență și mai ales este pasionat de muzica de film, despre care afirmă că „a devenit mai cunoscută decât cea clasică, datorită audienței mari a producțiilor cinematografice”.

Gottfried Rabl este o prezență obișnuită a scenelor lirice din România unde a dirijat numeroase orchestre în spectacole de ținută. În februarie 2010, el a dirijat orchestra Filarmonicii de Stat „Transilvania” din Cluj-Napoca, care a susținut concertul intitulat „Seară la Hollywood, de la James Bond la Războiul Stelelor”. El a mixat la Cluj și una dintre creațiile cele mai dificile ale secolului XX - «Amériques» de Varèse, o piesă elaborată, compusă în 1920, care a avut o mare influență asupra compozitorilor de muzică de film și care a fost interpretată de 12 percuționiști. „Muzica de film se presupune că e muzică de background, dar această muzică are meritele sale. Muzica de film a devenit mai cunoscută decât muzica clasică. Temele din «Războiul Stelelor» sau «James Bond» sunt cunoscute de toată lumea, pentru că televiziunea, cinematografele au audiență mai mare decât muzica clasică ascultată într-o sală de concert” – declara acesta. În decembrie 2009 a dirijat Orchestra Simfonică a Filarmonicii „George Enescu”, solist Raphael Wallfisch, iar în februarie a dirijat Filarmonica de Stat „Moldova” din Iași, solistă fiind pianista Raluca Stirbat. (foto: Oana Georgescu)

Se întorc cocorii (III)

Doru IONESCU

În toamna trecută am difuzat concertul reunirii „Experimental Q” într-o emisiune Remix care va fi reluată la TVR Cultural în această vară. N-am apucat să consemnez aici mare lucru, iată însă că noutățile legate de grupul studențesc clujean se înmulțesc. Trupa a fost înființată prin noiembrie 1971, din inițiativa bateristului Dan Igrețiu. Ceilalți componenți inițiali: Eugen Tunariu - orgă, Valentin Farcaș - chitară, Călin Coldea - bas. Imediat sunt câștigate mai multe premii. Cu Nicolae Bucaciuc - bas și Puiu Delioran - tobe discutăm despre prima formulă de forță, care triumfă (cu flautistul Gheorghe Marcovici) pe toate scenele rock progresiv. Din păcate, membrii (în majoritate conservatoriști) sunt aruncați care pe unde de repartiții. Vali Farcaș reînființează în 1977 un al doilea grup zis Q2, orientat deopotrivă spre jazz rock, cu Ion Gherman (pian), Ionel Radosavliev (bas, vioară), Ioan Kovaci (percuție) și Vasile Bârsan (baterie), cu toții studenți la muzică. Apoi iar se schimbă generația, dar bătbiosul lider Farcaș ține aproape cu Torino

EXPERIMENTAL Q

Tudorache (tobe) - Marius Marchiș dar și Johnny Bota (bas) - Zoltan Majo (flaut) - Cornel Arion (sax). La festivalul „Club A” din 1979, ei și „aripa” Modal Q câștigă pentru Cluj premii importante, iar peste doi ani premiul I pentru interpretare!

Mai apoi s-au răspândit, în țară și străinătate. La „Stufstock” 2006, prin intermediul lui Mircea Toma, Farcaș a revenit cu grupul german „Havoc”, departe de genul care i-a dat nume. Anul următor s-a întors și cu un disc de chitară clasică, editat în România (în '83 trebuie spus că a obținut Premiul I la celebrul festival de chitară clasică de la Sinaia!). Când l-am filmat, acasă la Munchen, anul trecut, făcuse joncțiunea - prin emisiunea noastră - cu primul organist „Experimental”, Eugen Tunariu, din Canada. chiar la Dingolfing, lângă Munchen, acasă la chitarist, în mai 2010. Atunci îmi spusese de reîntâlnirea cu basistul Nicky Bucaciuc - se „jucaseră” la instrumente... Așa că în septembrie îi filmam la repetiții acasă la Nicky, în Tunari (acesta trăind deopotrivă aici și în Suedia!), cu Dominic Csergo

REVISTĂ LUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA COMPOZITORILOR ȘI MUZICOLOGILOR DIN ROMÂNIA CU SPRIJINUL UCMR-ADA DIN FONDUL SOCIAL CULTURAL

ACTUALITATEA MUZICALĂ

Șef de producție: Costin ASLAM

Redactori:

Mihai COSMA

Octavian URSULESCU

Editorialist: Liviu DĂNCEANU

Semnează în acest număr:

Loredana BALTAZAR, Dan BUCIU, Corina BURA,

Dan CAVASSI, Liviu CRĂCIUN,

Grigore CONSTANTINESCU,

Constanța CRISTESCU, Marcel FRANDEȘ,

Oana GEORGESCU, Doru IONESCU, Petruța MĂNIUȚ-

COROIU, Doina MOGA, Paul STEGARU,

Mircea ȘTEFĂNESCU, Florin-Silviu URSULESCU

Pentru ediția electronică vezi: www.ucmr.org.ro

Adresa redacției: București, Calea Victoriei 141, sect.1,
010071, România. **Tel./Fax:** +40-21-312.98.67

E-mail: em@edituramuzicala.ro, editura@unmb.ro

TIPOGRAFIA - ERICOM PRINT SRL

TEL: 021-410.64.88

ISSN: 1220-742x

(din generația actuală - vezi „Kumm”, „Urma”) la tobe!

În 13 septembrie 2010, concertul revenirii celebrului grup s-a petrecut în semiclandestinitate, la clubul bucureștean Big Mamou! Playlist: „Atlantida” - „Amintiri despre viitor” - „Imn pentru Giordano Bruno” - „Monstrul apelor” - „Flori” - „Quintet nr. 2” - „Omagiu” - „Oaș Celtic Country” (piesă nouă!). Mai mult, cei patru au și înregistrat un disc, pe care sper să-l lansăm cu fast în emisiunea „Timpul chitarelor” de la TVR 2, în toamnă. Interesant e că Bucaciuc (practic sponsorul întregului comando!) nu s-a lăsat și, de ceva timp repetă cu Adrian Ordean la chitară (veterani într-o formulă inedită „Grup '74” evidențiată la „Club A” 1981), liderul brașovenilor Sandu Albiter, recent reuniți. Și mai nou aflu de la Farcaș de intenții legate de un concert rock simfonic „Experimental Q”, poate cu Filarmonica constănțeană.

Personal, aștept de asemenea confirmări de la chitaristul Florin Ochescu (care își dorește foarte mult o revenire pe scenele rock), de la nouăzeciștii „Krypton” (chitaristul Eugen Mihăescu și solistul Gabi Nicolau au gânduri mari) și, nu în ultimul rând, de la „Cristal” din Galați, care au reluat colaborarea cu vechiul lor solist și chitarist... Vasile Șeicaru (nu întâmplător, în primăvară am descoperit ceva filmări în arhiva TVR cu formula respectivă). Cu speranța că vara va fi un sfetnic bun încă și pentru alți veterani, închei un articol de vacanță, cu multe promisiuni.